

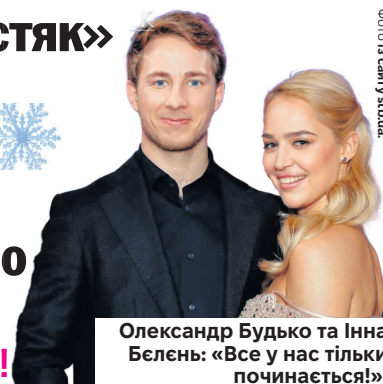
ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

4 820230 060041 >

Герой-«Холостяк»
про обрану
дівчину
на проєкті:
«Ми кайфуємо
разом»

● ТРИМАЄМО КУЛАКИ!

Подорожчій роману – на с. 6

Олександр Будько та Інна Бельєн: «Все у нас тільки починається!».

Воїн Володимир кілька кілометрів виносив на руках із бою загиблу дружину-солдатку Таню

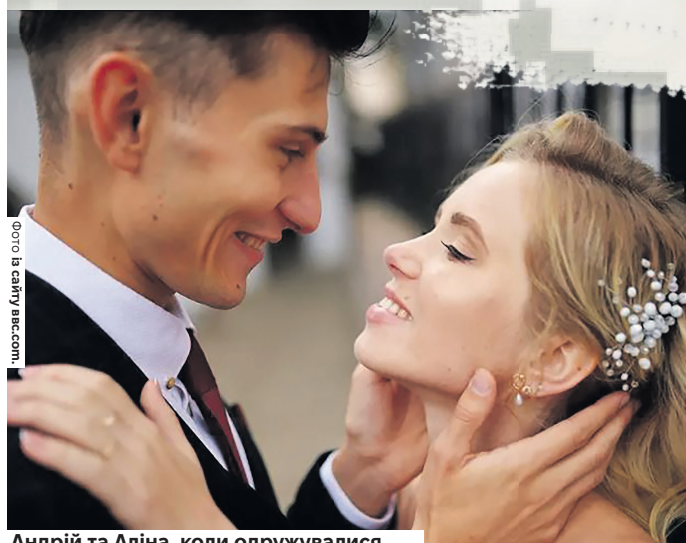
Подружжя Тетяни і Володимира Фесенків разом визволяло Харківщину. А під Бахмутом снаряд від путіна забрав життя коханої Володі...

Після страшного поранення чоловіка-розвідника Аліна стала його очима

А новостворене у війну подружжя Королів зіграє гучне весілля вже після Перемоги

● ТЕМА НОМЕРА

Їхні історії – черговий доказ правдивості вислову: «Любов сильніша за війну!». Адже навіть у найтемніші часи кохання є потужною рушійною силою, яка нас веде світом і надихає на подвиги

Андрій та Аліна, коли одружувалися 4 роки тому, навіть уявити не могли, які випробування принесе їм клята війна...

«Ми розписалися у серпні 2023 року, коли Андрій прийшов у відпустку з-під Куп'янська. А вже через десять днів коханий знову вирушив на фронт», – розповідає про світліну з дня свого одруження військова медикіння Олександра Король.

Неймовірні історії кохання наших Захисників і Захисниць – на с. 8 – 9

«Сказати «люблю» – то мало. Треба так жити, щоб рідній людині з тобою було легко й добре»

● НІХТО, КРІМ ТЕБЕ

У волинському селі Житнівка, що на Камінь-Каширщині, живе подружжя Інни й Володимира Матвійчуків. Маючи лише 34 роки, жінка вже була удостоєна почесного звання «Мати-героїня» – тоді в сім'ї росло дев'ятеро дітей. Сьогодні в них – дванадцять синів і дочок, що є, за словами мами й тата, найбільшим їхнім багатством

Катерина ЗУБЧУК

«БАТЬКИ ПОЇХАЛИ В АМЕРИКУ, А МИ З ЧОЛОВІКОМ ВИРІШИЛИ ВДОМА ЗАЛИШИТИСЯ»

І Інна, й Володимир – із багатодітних сімей. І коли під час нашої зустрічі про це зайшла мова, то жінка, згадуючи, як то починалася їхня спільна дорога, пригадала, що на початку 2000-го її батьки подалися за океан, у США, в столицю штату Каліфорнія – Сакраменто. Звідти дуже скоро перебралися на Аляску. Там народилася їхня одинадцята дитина – найменший син Едуард. Через вісім літ життя на чужині сім'я повернулася в рідне село, хоч їх і досі в селі називають американцями. А згадала жінка про це у такому зв'язку:

– В Америку батьки їхали не в повному складі, – я залишилася вдома, оскільки на той час вже мала свою сім'ю. Десь через три тижні після нашого весілля вони поїхали за океан, а ми з чоловіком zostалися на хазяйстві. Мені – 18, чоловік – на три роки старший. Одне слово, обоє – молоді. А в батьків – корова, свині, ще й город. Треба було всьому раду давати...

Чи не було думки, щоб і самим вирушити за океан, якщо не разом із батьками, то, як мовиться, навздогін? Стосовно цього відповідь однозначна:

– Ні... Ми це добре з Володимиром обговорили.

А чоловік додав:

– І спільно вирішили, що залишимося тут. Якщо вже про Америку говорити, то на той час там жили дві мої сестри – могли теж виклик зробити. Але він нам був не потрібний.

Вони ніколи не пошкодували, що побралися зовсім молодими.

Весільні забави – хто кого переможе. А в житті – по-іншому: сімейний віз треба тягнути обом в одному напрямку.

– Я люблю сільську тишу, – розтлумачує детальніше сімейне рішення жінка. – Мені найкраще серед тої природи, яка мене замалечку оточує, це – моє. Хоч, як батьки поїхали, то зразу було важко. Я дуже скучала цілий рік. Як уже народилася наша найстарша дочка Богдана, то сім'я стала повноцінною – на дитину спрямували всі інтереси, не було коли сумувати.

«Я НІКОЛИ НЕ ПОШКОДУВАВ, ЩО РАНО, МАЮЧИ 21 РІК, ЖЕНИВСЯ»

Вони народилися й жили в різних селах Камінь-Каширщини, які розділяє чимала відстань: Інна – з Житнівки, а

Володимир – з Острівка. Але все йшло до того, щоб їхні дороги перетнулися. Після дев'ятого класу дівчина навчалася у Камінь-Каширському профтехучилищі на кухаря-кондитера. Володимир жив із батьками у своєму Острівку. Він розповідає:

– Мій брат узяв за дружину сусідку Інни з Житнівки, побудувався і жив із сім'єю в Камінь-Каширському. Моя майбутня дружина була в подружжі. Там я її вперше й побачив. Познайомилися, коли Інна вже закінчувала училище. Хоч звернув увагу на цю дівчину раніше, коли, бувало, приїжджав велосипедом у Камінь-Каширський, а вона йшла якраз вулицею з

навчання чи в якихось справах. Зустрічалися ми з нею не більш як пів року і вирішили поєднати свої долі. 23 червня 2002-го відгуляли весілля.

Поки батьки Інни жили за океаном і з ними можна було поспілкуватися тільки телефоном («Ідїть, – гукали сусіди, в яких він був, – Америка дзвонить»), у молодого подружжя вже народилося п'ятеро дітей: Богдана, Ліана, Естер, Давид, Рахіль. Сім'я перебралася на той час у свою хату, яку звели поряд із батьківською. Тут з'явилося на світ ще семеро діток Матвійчуків: Тимофій, Мирослав, Ельвіна, Єлісей, Віросавія, Мартін та найменший

– Єфрем, якому нині – лише десять місяців. До речі, найстарша – Богдана – вже має свою сім'ю, а батьки стали дідусям та бабусям онуки Олівії.

– Наші діти – то найдорожче, що в нас є, наше багатство, – каже Інна. – Бог дає сили – інакше важко було б справлятися з такою великою сім'єю. Пригадую, коли народжувала одне за одним, то дехто з мене сміявся: мовляв, «щось дуже часто». А зараз декого й завидки беруть: «Он які в тебе дівчата!».

– Після трьох доньок, – долучається до розмови Володимир, – думали, що так і не дочекаємося сина, тож коли народилася четверта дитина, і це був вимріяний хлопчик, то дуже тішилися. А потім Бог дав ще і донечок, і синочків. Хоч, по правді, як ми одружилися, то я й сам хотів, аби зразу дівчата були, бо то ж – помічниця для мами. Хочеться, щоб дружині легше було.

Оце «хочеться, щоб дружині легше було» мені не раз довелося почути. Володимир сказав і таке:

– Я ще був холостяком і якось поїхав на заробітки. Там із одним чоловіком розговорився про подружнє життя. Він розмірковував так: «Якби вернути час, то я ще раніше оженився б. Бо це ж так добре, коли батько – молодий, сили має і може дітям допомогти». А одружувався той чоловік у 21 рік. І я так собі подумав: це ж дійсно добре замолоду підняти дітей. І, одружившись так само у 21, ніколи не пошкодував, що не холостякував довго. Підрастають діти, сім'ї свої матимуть, про житло для них треба буде думати. Нам же батьки, зокрема Інніні, будучи в Америці, коштами допомагали збудувати дім.

– Вони дуже переживали, що мене тут саму покинули, – додає жінка. – Старалися, аби я не була чимось обділена чи скривджена. Виручало ще й те, що чоловік усе сам може зробити – за що не візьметься, то з усім впорється. Уже наймати когось не треба й платити гроші.

«ЧОЛОВІК У МЕНЕ – НАЙКРАЩИЙ»

Коли буваю в багатодітній сім'ї, то завжди хочеться почути, як починається тут день, якими турботами наповнений. Інна з цього приводу каже:

– Володя завжди раніше за мене встає, а я можу поспати довше, бо як діти ростуть, то і ніч буває перебіта. Чоловік у мене – найкращий. Ніколи не чула від

Фото з архіву родини МАТВІЙЧУКІВ.

Фото з архіву родини МАТВІЙЧУКІВ.

Багатство мами й тата – дванадцять синів і доньок (на цьому фото нема найстаршої) – Богдани, котра вже має свою сім'ю, і найменшого – Єфрема, який на час знімкування ще не народився).

А на цій світлинці вже є і наймолодший син – Єфрем, котрому нині – лише десять місяців.

нього: «Чого ти спиш, а їсти не зварено?» Що є в холодильнику – те й поїсть і йде поратися по господарству. Коли зготую, то й добре.

Після таких слів на свою адресу Володимир говорить:

– Жінку треба жаліти, цінувати: це ж який труд на ній – виносити, народити дітей. А зварити я й сам можу – це для мене не проблема. Ще в дитинстві (ріс теж у багатодітній сім'ї) навчився млинці смажити і дотепер готую їх дітям за своїм рецептом. А

“ – Жінку треба жаліти, цінувати: це ж який труд на ній – виносити, народити дітей.

вони смакують і прихвалюють.

А ще, виявляється, тато чипси «ну предобрі» робить – не встигає подавати, бо розходяться вмить. Благо – картопля не куплена, а на своєму городі вирощена (з роками старші доньки перейняли від тата кулінарні рецепти). Мама ж найкращі помідори вирощує. Чоловік, як каже жінка, піде на грядку в пору їхнього дозрівання, зірве червонобокого, тут же з'їсть і похвалить її: «От яка у мене крепка господиня!». Хтось вважає це зайвим клопотом – це ж посадити помідори треба, доглянути, щоб фітофтора не знищила. Чи не простіше купити? А сімейство Матвійчуків переконане,

«Любов – це найголовніше, вона все переможе», – кредо подружжя Матвійчуків.

що куплене, привізне – це зовсім не те.

А ще багатодітна мама, виявляється, – і водійка. Навчилася їздити тоді, як друга дитина, Ліана, народилася – доньці тоді було три місяці.

– Чоловік возив мене у Камінь-Каширський, – розповідає жінка, – де я і вчилася, щоб одержати водійські права. Зразу не дуже хотіла, а тепер, коли б не машина, то не знаю, як би й було. То вже – мої «ноги». Посадила дітей – і поїхала чи то в райцентр при потребі, чи до лісу по ягоди, гриби. «Фольксваген»

наш став нам уже замалий – тепер у нас є бус, за кермо якого й пересіла.

«КОЛИ ОДИН ОДНОГО РОЗУМІЄ, ТОДІ ВСЕ ЛАДИТЬСЯ»

Двадцять два роки Інна й Володимир – у парі. І зараз чоловік, згадуючи, як колись їхав на велосипеді в Камінь-Каширському й звернув увагу на свою майбутню дружину, дякує долі, що їх звела.

– Я жодного дня не пошкодував, що зустрівся з Інною й одружився. Вдячний їй за діточок. Не раз казав їй про це.

Двоє людей з особливою теплою говорять одне про одного, а це означає, що в їхніх стосунках є те, на чому тримається сім'я. З приводу цього Володимир сказав:

– Любов – найголовніше, вона все переможе.

Інна тут же додає:

– Коли одне одного розуміють, тоді все ладиться. А ще важливо вміти уступати, йти на компроміс.

...Я була, як ми кажемо, в простій сім'ї, де чоловік і дружина не проходили великої науки, аби освоїти всі премудрості й тонкощі сімейних стосунків. Але те, що довелося почути від цих людей, може послужити добрим уроком для багатьох навіть з університетськими дипломами. Від того «найкращого чоловіка», як каже про Володимира Інна, прозвучали готові поради всім, хто хоче мати міцну, щасливу сім'ю:

– Сказати «люблю» – то мало. Треба так жити, щоб рідній людині з тобою було легко й добре. Коли ми тільки поженилися і залишилися в Житнівці самі, моїм помічником і порадиником був дід Інни – Яків – мудрий і знаний в селі чоловік. Він говорив: «Якщо ти хочеш комусь добре зробити, то ясно, що обмежуєш себе в чомусь». Я, може, не зразу, але з часом зрозумів глибинний смисл цих слів: заради того, щоб дружині моєї добре жилося, я маю, перш за все, не про себе думати, якусь вигоду, а про неї – свою кохану, матір наших дітей...

Так і старається жити чоловік. А його доброта і жертвність повертаються до нього сторицею.

Що таке батьківська любов?

● ВАЖЛИВІ СЛОВА

Мама завжди казала: «Коли твій тато повертається додому, привітай його з посмішкою, тому що світ зовні важкий і виснажливий для батьків»

Чим відрізняються мати і батько? Мама носить тебе у лоні дев'ять місяців. Батько несе тебе по жит-

тю, часто не усвідомлюючи цього.

Мама гарантує, що у тебе завжди буде їжа.

Батько вчить протистоя-

ти життєвим викликам із силою та стійкістю.

Мама тримає тебе близько до свого серця, щоб втішати та виховувати тебе.

Батько піднімає тебе, направляючи та захищаючи, навіть коли його зусилля залишаються непоміченими.

Материнська любов відчувається з моменту народження дитини.

Любов батька часто розумієш тільки тоді, коли сам стаєш батьком.

Мама – це скарб, який ніхто не зможе замінити.

А тиха підтримка батька залишається з тобою назавжди, скільки б часу не минуло.

Джерело: «Подорож до успіху».

«Батько і мати, два сонця гарячих, Що нам дарують надію й тепло...» (Вадим КРИЩЕНКО).

Чотири кохання, любовний трикутник і одна «панна Інна»

● ПОЧУТТЯ СЛАВЕТНИХ

Звичайно ж, йдеться – про Павла Тичину, який був «князем української поезії», писав, зокрема, любовну лірику (хоча, чого гріха таїти, знаний зі шкільних підручників радянських часів більше, як автор вірша «Партія веде»). А хто ж ті жінки, котрі були його музами?

Павло Тичина: «Сестру я Вашу так любив – дитинно, злотоцінно...»

Марина ЛУГОВА

«ДЕСЬ НА ДНІ МОГО СЕРЦЯ ЗАПЛЕЛА ДИВНУ КАЗКУ ЛЮБОВ»

Першим його коханням, про яке залишилася дуже коротенька згадка, вважають Лялю з Чернігова, де юнак навчався в духовній семінарії. На її честь Тичина навіть взяв псевдонім – Лялич – і саме так виступав із музичними творами як композитор.

Згодом він почав залицятися до Оксани Коцюбинської, з якою познайомився на творчих суботніх зустрічах у її батька – Михайла Коцюбинського. Найімовірніше, саме їй присвячено вірш «Десь на дні мого серця заплела дивну казку любов». Але дівчина не відповіла йому взаємністю і невдовзі вийшла заміж за командира Червоного козацтва Віталія Примакова...

Ще була літераторка, «пантера чоловічих сердець» – Олена Пашинківська (Котова), що творила під псевдонімом Олена Журлива. Пізніше, у 1960-ті, розбита таборами й прикута до ліжка, вона написала спогади про романтичні стосунки з поетом, який, до речі, до кінця життя надсилав їй гроші на ліки. Але дружині Ліді, кажуть, ці спогади не сподобалися, і вона спересердя їх знищила. В архіві самої Журливої збереглася тільки одна сторінка без початку й кінця, де згадується

поет, який приніс їй проліски й цукерки. Також там йдеться про записочку від нього: «В моїй душі засвітився вогник, який ніяк згаснути не хоче». Олена у відповідь все сміялася.

«СЕСТРУ Я ВАШУ ТАК ЛЮБИВ – ДИТИННО, ЗЛОТОЦІННО»

Цікаво, що Тичина часто закохувався у сестер. Їхніх імен і прізвищ – багато, однак найбільш відомою є історія любовного трикутника з сестрами Коновал – Поліною та Інною (Нюсю, як він її називав). Саме Інні присвячений один із найкращих віршів поета: «О панно Інно, панно Інно! Я – сам. Вікно. Сніги... Сестру я Вашу так любив – дитинно, злотоцінно...». Іронія долі в тому, що кохала його... вона. А він – Поліну. І знову – без взаємності.

Познайомив Павла з сестрами, доньками поета й педагога Івана Коновала (Воронківського), Віктор Коновал. І Поліна стала першим справжнім коханням 22-річного Тичини. Красуня, що чудово співала й серйозно займалася музикою, викликала в серці юнака вибух надзвичайних почуттів. Власне, всі ліричні поезії Тичини 1913–1917 років осяяні ними.

Вона соромилася юнака і привселюдно з нього кепкувала. Він же нічого не чув і не бачив – лише свій романтичний образ дівчини, «що пішла до світла, до науки» й боролася за відро-

дження свого народу. Це виявилось зовсім не про Поліну. У 1917 році вона вийшла заміж за людину, ворожу українській культурі, зрадила недавній мрії й ідеали. Для Тичини це була страшна трагедія. Він хотів забути про неї, переконував себе, що забув, але все одно приніс Коновалом один із перших примірників своїх «Сонячних кларнетів». А потім присвятив Поліні цикл «Панахидні співи» – про зранене серце й кохання без взаємності.

Також цій парі присвячена картина Михайла Жука «Чорне і біле», написана у стилі модерн. Художник був учителем Тичини й добре знав історію його кохання. В центрі полотна – два янголи: чорний, із сопілкою, зовні дуже схожий на Павла Тичину, а в білому ангелі цілком можна впізнати Поліну Коновал.

«МОЯ ВЕСНА»

Скромна й лагідна Інна-Нюся намагалася спокотувати гріхи сестри. Вона кохала поета палко й жертвовно, навіть освідчилася йому одного зимового вечора, але не могла замінити собою сестру. Тому й з'явився вираз «моя Весна» і вірші, присвячені їй. На жаль, Інна померла молодю (від сухот) у квітні 1920-го. Її смерть стала потрясінням для Тичини: «Померла Нюся. Оттепер уже для мене Поля зовсім не існує. В Нюсі я довго ще любив Полю».

Він помилявся: Поля

Визначний український поет і його дружина Ліда, з якою вони прожили разом 44 роки.

існуватиме для нього ще довго. Зрозумівши свою помилку, вона сама шукала привід зустрітися з ним. Спершу – в Харкові: просила, щоби Павло виручив із тюрми її брата. Потім – у Києві, де вони жили поруч. Збереглися її записки: «Павлусь! Мені дуже треба тебе побачити, зажди до мене? Я з дитиною у Києві тільки удвох». Він тоді не був офіційно розписаний, хоча й був у стосунках, – і приходив. Його добре запам'ятала дочка Полі. Вона, школярка, недолюблювала цього дядька, зокрема, за його вірші, які доводилося зубрити.

Загалом дослідники вважають, що Павло був захоплений обома

ляся, чи варто заселяти неодруженого юнака у квартиру, де проживає молода дівчина. Але потреба в грошах змусила жінку дозволити 25-річному Павлу Тичині жити з ними. З часом Ліда почала проявляти увагу до поета, стала незамінною для нього: бігала в бібліотеку, була першим слухачем віршів, давала поради... Хоча вони все ще зверталися на «Ви», але в щоденнику Тичина написав «моя» перед її ім'ям. Почуття зароджувалися дуже поволі. З усякими зигзагами на своєму шляху.

А Ліда Папарук таки дочекалася свого Павлуся. Хоча чекати довелося майже 20 років: познайомилися вони 1916

“ Одружився Тичина, коли йому було вже 48 років. На дітей так і не зважився.

сестрами. Дехто згадує, що була ще й третя муза – Наталя, кузина Поліни й Інни. Саме їй поет присвятив вірші «Зоставайся, ніч настала...» і «Спать мене покляла Тала на дівочій на руді». Але це також – трагічна історія: вже на момент знайомства (влітку у селі) Наталя була невиліковно хвора. Невдовзі вони роз'їхалися, а за пів року Павло отримав від дівчини листа, що складався з чотирьох слів: «Прощай. Вмираю. Люблю. Наталя». Разом з нею померла і мрія...

«ДЛЯ МЕНЕ ТИ... – КОХАНА, ЛЮБА І ДРУЖИНА»

Тичина шукав квартиру за помірну плату. І знайшов у 1916 році – в Києві, на Деміївці. Не знаючи одразу, як багато знайшов. Господаркою помешкання була Катерина Папарук, що мала 16-річну доньку Ліду. Спершу мати вага-

бібліотечарка». Водночас майбутню тещу, Катерину Кузьмівну, Павло дуже любив і поважав. Вона врешті-решт і влаштувала заручини, бо «куди ж це годиться».

Історія така: оскільки Тичина все ніяк не наважувався освідчитися в коханні, Лідина мама закрила їх в окремій кімнаті. Сутеніло, Ліда була готова, Павло зітхав і крутився на дивані. Нарешті зважився спитати: «Чи можу я вас поцілувати?». Ліда відповіла ствердно. Тоді Павло зняв з носа пенсне, чмокнув у щічку, знову надів пенсне і склав чинно руки на колінах. Одружився Тичина, коли йому було вже 48 років. На дітей так і не зважився.

Офіційно оформили свої стосунки Ліда й Павло напередодні 1940 року в Києві. Обрали РАГС подальшій від центру, на Деміївці, щоб менше людей знало. Ще 10 років Ліда залишалася на своєму прізвищі... Але це її не засмучувало: всі часи, що вони провели разом або нарізно, вона була його коханою, другом, помічницею у творчій праці, першим читачем, а то й тямущим критиком. На 40-річчя знайомства поет написав їй такі рядки: «Дивлюсь на тебе я не надивлюсь – на очі сірі й брови в формі дуг, для мене ти, як з пісні «біле гусь», – кохана, любя і дружина, й друг». Тож все було даремно.

Вони прожили разом 44 роки. Павло помер раніше за Ліду, і після його смерті вона зберегла його архів та атмосферу квартири, де вони жили. А ще залишилася чоловіковим менеджером: хвилюючись, що невдовзі настане доба його забуття або й заборони, якщо хтось знайде в рукописах щось крамольне, Ліда переглянула щоденники Тичини й замалювала чи повидирала звідти все, що їй видалось зайвим, – від згадок про інших жінок – до прізвища Хвильового. А потім і спогади, зібрані для мемуарного збірника про Тичину, ретельно перевірила. З найкращих намірів, звісно. З любові. Результат виправдав її старання – образ Тичини в історії лишився бездоганим.

Джерело: ukrainky.com.ua

Не кажи одразу «Так»

Фото із сайту ukr.media.

«Його головна мета – якомога швидше прив'язати вас до себе».

● ПСИХОЛОГІЯ ВЗАЄМИН

Чому варто остерігатися чоловіка, який освідчується на першому побаченні

Станіслава БОНДАРЕНКО

Чоловіки, які на перших побаченнях здаються надмірно «солодкими» чи ідеальними, можуть у майбутньому виявитися агресорами у стосунках. Такий тип поведінки варто розпізнати ще на ран-

ніх етапах, щоб уникнути розчарувань від так званих токсичних стосунків.

Психологиня Людмила Чернова в інтерв'ю «ТСН.ua» пояснила, чому слід бути обачними із чоловіками, які вже на першому побаченні демонструють надмірний ентузіазм та пропонують шлюб чи інші серйозні кроки.

ЗНАДТО ГАРНО, ЩОБ БУТИ ПРАВДОЮ

Чоловік, який вже на першому побаченні висловлює бажання одружитися, сипле неймовірними комп-

ліментами, підносячи вас до небес, прагне познайомитися з вашими друзями чи родиною, малює красиві картини вашого спільного майбутнього, говорить про бажання мати з вами дітей, може бути зовсім не тим, за кого себе видає.

На перший погляд здається, що це – мрія: чоловік настільки впевнений у вас, що готовий будувати серйозні стосунки з перших хвилин знайомства. Однак за такою поведінкою часто ховається маніпулятор або навіть домашній тиран. Його головна мета – якомога швидше прив'язати вас до себе.

«**Якщо на вашому життєвому горизонті з'явився надмірно ідеальний чоловік, задумайтеся, чи не занадто швидко розвиваються події.**

ІДЕАЛЬНИЙ ЧОЛОВІК ЧИ МАЙСТЕР МАНІПУЛЯЦІЙ

На початку таких стосунків чоловік:

► вражає своєю увагою до деталей;

► вгадує ваші бажання;

► дарує квіти, подарунки, сувеніри;

► легко завойовує симпатію ваших друзів і родичів.

Він має вигляд ідеального партнера, який перевершує всі ваші очікування. Такий чоловік з'являється у вашому житті як герой романтичного фільму, який знає, чого ви хочете, навіть до того, як ви самі це усвідомите, зазначає Людмила Чернова.

Проте, як тільки ви потрапите у

«пастку» цих стосунків, ситуація може різко змінитися. Ейфорія першого періоду стосунків поступається місцем розчаруванню: чоловік починає знецінювати вас, принижувати та поступово контролювати кожен аспект вашого життя.

ЯК РОЗПІЗНАТИ НЕБЕЗПЕКУ

Якщо на вашому горизонті з'явився надмірно ідеальний чоловік, задумайтеся, чи не занадто швидко розвиваються події. Надмірна увага, швидкі зізнання у кохання, обіцянки ідеального життя – усе це має викликати у вас настороженість, підкреслює психологиня.

ЩОБ УНИКНУТИ ПОДІБНИХ СИТУАЦІЙ, ВАЖЛИВО:

► дати собі час краще пізнати людину;

► звертати увагу на поведінку чоловіка не лише щодо вас, але й щодо інших людей;

► не поспішати з ухваленням серйозних рішень.

► довіряти своїм відчуттям: якщо щось викликає дискомфорт або насторожує, краще зробити паузу.

Кохання не має бути спринтом. Якщо чоловік справді серйозно налаштований, він поважатиме ваш темп у стосунках і дасть вам час, щоб ухвалити правильне рішення.

Пам'ятайте: стосунки будують на довірі, взаємоповазі та поступовому зближенні. Надмірна ідеальність на перших етапах може бути лише ілюзією, яка приховує зовсім інші наміри. Тож будьте обережними, ухвалюючи важливі рішення, та не бійтеся прислухатися до своїх почуттів.

«Мамо, чому ти вийшла заміж за батька, а не за дядька Віктора?»

● НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

Оленці було всього 14 років, коли вона вже мала робити всі домашні справи, а ще доглядати слабу матір і вчитися. – Матусю, от закінчу школу, інститут і зроблю все, щоб ти видужала! Ти ще в мене молода, – казала вона матері. Але при цьому Олена нишком плакала у своїй маленькій кімнаті від образи й безсилля...

Любов ПЛІТКАРКА

Жили вони втрьох у місті, але в приватному секторі – у власному будинку. По суті, – те саме село. Всі один в одного на очах.

Батько ніколи ні в чому не допомагав матері. Доброго слова від нього ніхто ніколи не чув.

А коли Віра занедужала, він просто зібрав свої речі й пішов...

Оленка спочатку не звернула уваги, що батько збирає речі. Мало що, може по роботі десь відправляють.

Але все стало зрозуміло тоді, коли він уже у дверях сказав дочці:

– Я йду від вас назавжди. Таке

Фото із сайту media.istockphoto.com.

«Я йду від вас назавжди. Таке життя – не для мене, та ще й із хворою дружиною...».

життя – не для мене, та ще й із хворою дружиною. Мені потрібна сильна жінка. А ти – доросла, впораєшся. Гроші я тобі надсилатиму...

Олена подумала, що він так жартує, але коли зачинилися двері, вона оторопіла.

Віра ж лежала й усміхалася.

– Мамо, ти чого радієш, як ми

жити будемо?! – ахнула Олена.

– Яюсь проживемо, доню... А що ми від нього бачили?! Сварки й претензії? Ти сходи до дядька Віктора і скажи, що я прошу його прийти до нас.

– Добре, мамо, зараз! – відповіла Олена й пішла до сусіда, який жив навпроти.

Вона давно помічала, що дядько Віктор дивиться на її матір якимось по-особливому. Батько ніколи так не дивився на неї.

Віктор завжди під час зустрічі до них усміхався, говорив мамі компліменти. На день народження дарував їй квіти й коробку цукерок, звичайно, коли батько цього не бачив.

Олена все помічала, але нічого не питала.

Батько ніколи не дарував жодних подарунків ні дружині, ні доньці, і навіть із днем народження не вітав.

Віра поводилася пристойно, як і личить заміжній жінці, хоч і говорили про неї сусідки-пліткарки різне...

«**Вона давно помічала, що дядько Віктор дивиться на її матір якимось по-особливому. Батько ніколи так не дивився на неї.**

А одного разу, коли Олені було тринадцять, вона почула, як Віктор освідчується її матері в кохання!

– Віро, я завжди буду поряд і любитиму тебе! Ти навіть не сумнівайся! Знай це! Що б не сталося...

А мама засміялася і відповіла:

– Ох, я іншому вірна і буду вірна повік. Не треба, Вікторе, жодних зізнань...

Закінчення історії – на с. 11

«Чоловік вже напововину закоханий у будь-яку жінку, яка його слухає»
(Брендан ФРЕНСІС, британський актор, продюсер і сценарист).

volyn.com.ua

«ТАК НІХТО НЕ КОХАВ»

5

№1(37)

«Купив би я спокійних вечорів, Гарячої домашньої вечері...».

«А що купив би ти на бойові?»

● до сліз

Віталій ОРЛОВСЬКИЙ

«А що купив би ти на бойові?» – Питають побратими у солдата. «Купив би я побігати по траві, І холоду окопного не знати.

Купив би я спокійних вечорів, Гарячої домашньої вечері, Щоб тихо у печі вогонь горів, І мирно спали діти у оселі.

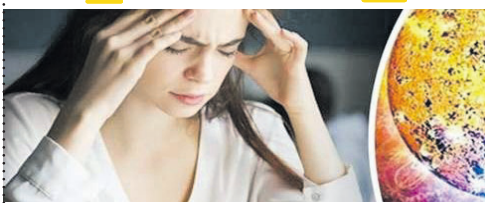
Купив би я для мами ще синів, Щоб вічно не лишалася самою. Купив би тих, кого я не зумів Спасти від куль, забрати із собою.

А потім би дістав квиток у Крим, Спитав би, чи живуть там українці, Чи я для них вважаюся своїм? Й пірнув у море тепле аж по вінця».

Завдяки Штучному інтелекту цей проникливий вірш став серцево-рушійною піснею, яку можна прослухати за цим QR-кодом:

⚠ ЗВЕРНІТЬ УВАГУ! ⚠

Подбайте заздалегідь про ліки від тиску і головного болю. Бережіть себе і своїх рідних!

МАГНІТНІ БУРІ У СІЧНІ 2025 РОКУ

Слабкі: 8, 9, 11, 12, 13.
Середні: 10, 17, 30.
Сильні: 16, 26 та 29 січня.

«Чому на дружину Лукашенка кажуть «дама з коровою» – читайте за цим QR-кодом:

«Ми кайфуємо разом»

● ТРИМАЄМО КУЛАКИ!

Фінішував 13-й сезон шоу «Холостяк», де головний герой – військовий із Рівненщини, який втратив на Харківському напрямку обидві ноги та носить протези, 28-річний Олександр Будько (псевдо «Терен»). Чоловік зробив свій вибір. Переможницею романтичного телевізійного проєкту стала 28-літня волонтерка та перекладачка з німецької мови із Харкова Інна Белень

Лія ЛІС

«МЕНІ ВАЖЛИВО, ЩОБ ВОНА БУЛА УКРАЇНОМОВНА...»

Інна Белень спершу не була серед фавориток «Терена», почуття почали зароджуватися пізніше. Вона вразила Олександра жіночою турботою, а це – міцна основа для побудови здорових стосунків.

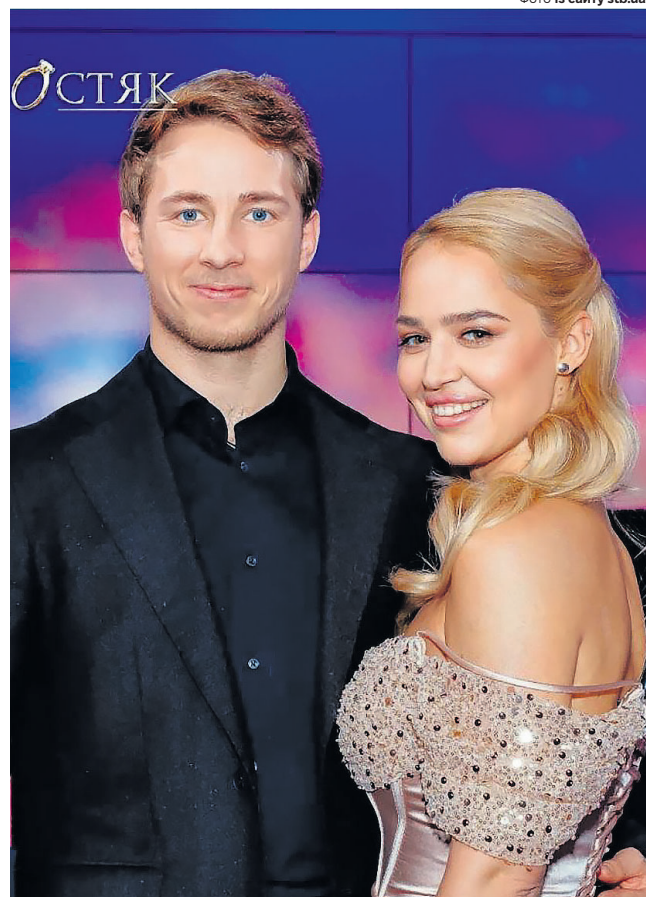
Дівчина родом із Харкова, закінчила Харківський політехнічний інститут за спеціальністю «Філологія». Із 20-ти років мешкала у Німеччині, де керувала рестораном, займалась інвестиціями, працювала у міністерстві освіти Німеччини. Там таємно одружилася з німцем, шлюб приховувала навіть від батьків... Але подружнє життя з іноземцем в українки не склалося.

З початком повномасштабної війни Інна Белень стала волонтеркою: привозила для потреб фронту авто з Європи, рації, тепловізори, генератори. Інна пройшла підготовку в спецпідрозділі ГУР МО України «Кракен».

«Мрію, аби винайшли ліки від синдрому Дауна. Все інше для мене – цілі», – сказала переможниця шоу під час кастингу романтичного проєкту.

Інна Белень мріяла вийти заміж за українського військового.

«Мій ідеал чоловіка – той, хто може захистити фізично та психологічно. Вміє вирішувати проблеми. Надає підтримку. Амбіційний, рішучий,

«Я щасливий, що ми знайшли одне одного», – наголошує «Терен». Дай Боже!

спокійний та щирий», – відзначила переможниця «Холостяка».

Олександр Будько родом із Рівного – ветеран, громадський діяч, автор книги «Історія впертого чоловіка» та учасник національної збірної Invictus Games.

На початку великої війни пішов добровольцем у батальйон «Карпатська Січ». Під час боїв на Харківщині у 2022 році отримав важке поранення, втратив обидві ноги. Олександр проходив реабілітацію у США та знову вчився ходити уже на протезах.

«Я не шукаю ідеал. Я шукаю ту, чийм внутрішнім світом буду захоплюватися. Мене цікавлять

них сумнівів. Щоб це була людина з високою повагою до ветеранів, якій не байдужі теми безбар'єрності та інклюзивності», – так напередодні зйомок шоу описав дівчину мрії Олександр.

«НАМ ПОТРІБНО БУЛО СТАТИ НЕПОМІТНИМИ...»

Не секрет, що фінал шоу знімався ще в теплу пору. Тому зараз було цікаво дізнатися, чи залишилась пара у стосунках після проєкту. І глядачі про це дізналися під час постшоу «Холостяк», який днями транслював телеканал «СТБ».

«Є насага і час кохати та розвиватися. Буду відвертим, я не шкодую про

«У цей складний час, коли війна, гинуть люди, нам потрібно створювати сім'ї та народжувати дітей».

розумні прогресивні дівчата, з якими можна легко спілкуватися на будь-які теми. Які щиро реагують на жарти, тому що я багато жартую й інколи нетипово. Мені дуже відгукується, коли дівчина прагне змін у собі та в суспільстві. І мені важливо, щоб вона була україномовна, підтримувала всі ідеї єдиної, соборної, міцної України без жод-

участь у шоу. Це – пригода, яка дала розуміння себе і жінок. І дала те, що я шукав. Прийшло переконання, що у стосунках повинні викладатися двоє людей», – сказав «Терен».

Він також підкреслив, що війна не заважає будувати стосунки, а навпаки – спонукає до цього.

«У цей складний час, коли війна, гинуть люди,

Олександр, який добровольцем вступив до лав ЗСУ на початку війни, втратив обидві ноги у боях на Ізюмському напрямку.

нам потрібно створювати сім'ї та народжувати дітей», – зазначив Олександр.

Під час розмови з ведучим проєкту Григорієм Решетником, «Терен» разом із Інною Белень зізналися, що оскільки саме шоу знімається заздалегідь, то кілька місяців після завершення зйомок їм довелося приховувати свої стосунки від загалу.

«Після проєкту вийти у світ важко. Нам потрібно було стати непомітними. Разом не вдавалося жити. Поки – кочування з однієї квартири в іншу. Ми кайфуємо разом», – зазначила парочка.

Для того, аби налагодити спільне життя Інна переїхала з Харкова до Києва, де мешкає Олександр. Щоправда, уточнила: «Ми живемо на дві квартири, й в обох – ключі від кожної квартири».

До речі, у проморолику ветеран та волонтерка обіймаються і цілуються біля новорічної ялинки.

На своїй сторінці в Instagram Олександр зазначив, що їхнє особисте життя не буде під прицілом камер і вони зберігатимуть приватність.

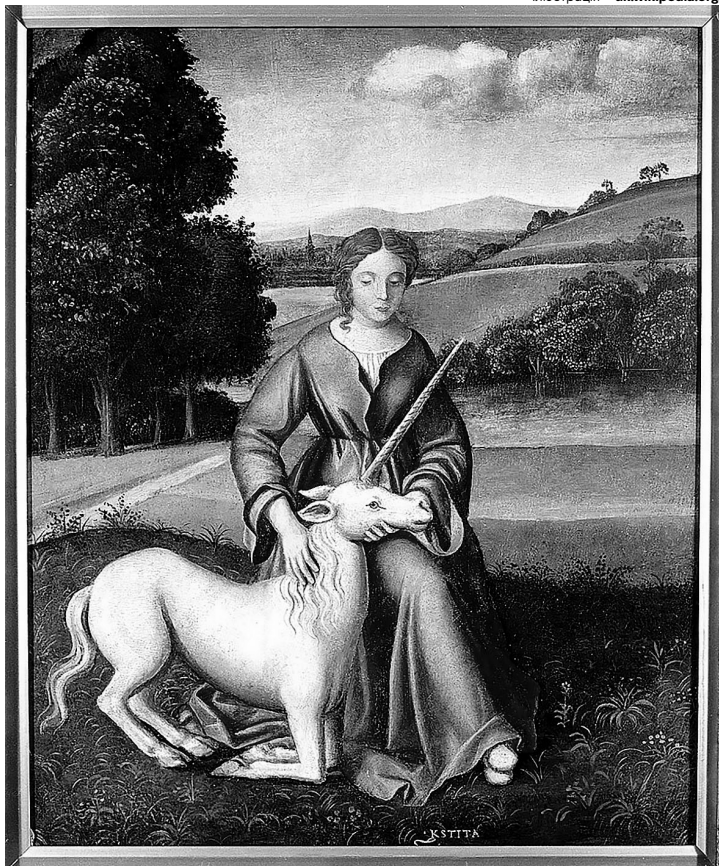
«Ми вирішили зберегти нашу історію трохи більш приватною, залишивши найважливіші моменти тільки для нас. Хочемо жити справжнім життям, без зайвого фільтра і камер, будувати наші стосунки в атмосфері любові, довіри та тиші. Ми не зникаємо, але відтепер будемо ділитися лише тим, що для нас обох буде комфортним», – написав «Терен».

Чому в наш час дівчині виходити заміж незайманою – це «вчорашній день»

Як православна церква ставиться до питання цноти з урахуванням «віянь моди»

● СВЯТЕ І ГРІШНЕ

Апостол Павло писав: «Чи не знаєте, що той, хто пристає до блудниці, є з нею одним тілом? Бо будуть, – каже, – двоє одним тілом. Хто ж пристає до Господа, є одним духом. Утікайте від розпусти! Усякий гріх, що його чинить людина, є поза її тілом; а хто чинить розпусту, грішить супроти власного тіла. Хіба ж не знаєте, що ваше тіло – храм Святого Духа, який живе у вас? Його ви маєте від Бога, тож уже не належите до себе самих. Ви-бо куплені високою ціною! Тож прославляйте Бога у вашому тілі!» (1 Кор. 6:16–20)

Картина: «Цнотливість» (дівка і единоріг). Олія, послідовник Тимотео Віті.

Протоієрей Ігор Андрес ВЕРЕТКА КАЗМІРЧУК, настоятель храму Волинської ікони Божої Матері села Богущівка Луцького району Іоанно-Богословського деканату та храму Святого Апостола Андрія Первозванного села Верхівка Луцького району Успенського деканату

Освячений та благословенний шлюбний союз дає право подружній парі на статеве співжиття. Однак статеві стосунки повинні бути не самоціллю, а одним зі способів вираження любові та поваги до своєї «половинки», котра саме в духовній і фізичній єдності стає з нею цілісною одиницею. Саме в законному шлюбі «половинок» уже не існує: вони

перетворюються в єдине ціле через вияв тілесної близькості.

У сучасному суспільстві питання дошлюбної цноти часто сприймається як застаріле, особливо в контексті змінних соціальних норм і тенденцій, які часто пропагують вільні стосунки без зобов'язань, що суперечить традиційним християнським цінностям.

Медіа та популярна культура нерідко зображують дошлюбні стосунки як норму, що може впливати на світогляд молоді.

Однак, попри сучасні «віяння моди», для православної церкви цнота залишається важливою моральною цінністю, глибоко вкоріненою в біблійних принципах.

Біблія чітко визначає моральні стандарти щодо статевих стосунків. У Першому посланні до Коринфян апостол Павло закликає: «Утікайте від розпусти. Усякий гріх, що його чинить людина, є поза її

справжню свободу не треба використовувати суто для задоволення тілесних бажань, а – для служіння в любові.

Православна церква наголошує на важливості збереження цноти до шлюбу, вбачаючи в цьому прояв поваги до себе та майбутнього подружжя. Церква вчить, що статеві стосунки мають місце лише в контексті шлюбу, який є благословенним союзом між чоловіком і жінкою.

У соціальній доктрині православної церкви наголошують: «Православні християни мають визнавати, що

“ Православна церква наголошує на важливості збереження цноти до шлюбу, вбачаючи в цьому прояв поваги до себе та майбутнього подружжя.

тілом; а хто чинить розпусту, грішить супроти власного тіла. (1 Кор. 6:18). Цей вірш підкреслює важливість статевої чистоти та самоконтролю.

Окрім того, у Посланні до Ефесян шлюб порівнюють із союзом Христа та Церкви: «Чоловіки, любіть своїх жінок, як і Христос полюбив Церкву й віддав себе за неї» (Еф. 5:25). Це порівняння підкреслює святість та чистоту шлюбних стосунків, що мають відображати духовний зв'язок між Христом і Церквою.

У Біблії зазначено: «До свободи ви покликані, браття, тільки щоб свобода ваша не стала приводом для догоджання плоті, а любов'ю служить один одному» (Гал. 5:13). Цей вірш нагадує, що

для збереження та розвитку справедливого суспільства потрібна мова суспільної згоди, що наполягає на непопущеності людських гідності та свободи». Це означає, що дотримання моральних принципів, зокрема цноти, сприяє побудові здорового та справедливого суспільства.

Отже, попри сучасні тенденції та зміни в суспільних нормах, православна церква продовжує вважати цноту до шлюбу важливою моральною цінністю, що базується на біблійних принципах. Збереження цноти є проявом поваги до Божого задуму щодо людини та шлюбу, а також сприяє духовному та моральному зростанню особистості.

«Тату, яка найменша річ на світі?»

● СЕ ЛЯ ВІ

– Людське життя. Тільки почнеш жити, і вже – старий

– Серйозно? А фізичка сказала, що – електрон... А що є найдовшим на світі?
– Людське життя. Встигаєш зробити стільки помилок, що їх і правнуки не зможуть виправити.
– А географічка говорила – екватор. Обманувала, чи що?
– Татку, татку, що цінується найдорожче?
– Людське життя.
– Точно! Ми це з літератури вивчали. А що тоді найдешевше?
– Людське життя. На копійки його розмінюють, а то й зовсім за дарма віддають.
– На уроці історії нам казали, що – праця рабів, тату! Ти, напевно, забув? Та нічого, назви краще най-

складнішу теорему.

– Людське життя. Кожен день із ранку до вечора доводиш щось собі й іншим.

– Ні, ні, ні! Це – теорема Ферма, нам математичка розповідала! – Кумедний ти, татку. А найпростішу клітку знаєш?

– Життя людське. Немає в ній вікон із ґратами, немає дверей із хитромудрими замками, немає невсипущого вартового, але й виходу теж зазвичай немає.

– Та я ж із біології питаю! Тому що в підручнику написано, що... Ну тебе, татку! Чого ти смієшся? ..

– Бо якщо біологія, то – не клітка, а клітина.

– Добре. А чи дійсно Ейнштейн за всіх – найрозумніший?

– Найрозумнішим за всіх є той, хто пізніше за всіх народився.

– А чи справді Піддубний був найсильнішим за всіх?

– Найсильнішим за всіх є той, хто знає мови своїх ворогів.

– А хто є найвродливішою?

– Найвродливішою є та, яка ніколи не дивиться в дзеркало.

– А найдобріший – це той, який усіх шкодує?

– Найдобріший – той, хто не шкодує себе.

– Таточку, як цікаво! Мама каже, що ти завжди маєш рацію....

– Ні, звичайно.

– А хто ж тоді?

– Ти.

– Чому, тату?

– Ти маєш рацію, бо – молодша.

Запам'ятай це.

– Ой, як добре!

– А тепер – ширше крок. Мама буде сваритися, якщо спізнимо...

Джерело:
vseosvita.ua.

«Найрозумнішим за всіх є той, хто пізніше за всіх народився».

Інші історії для душі – за цим QR-КОДОМ:

«Люби всіх, довіряй небагатьом, нікому не чини зла»
(Вільям ШЕКСПІР, англійський драматург та поет епохи Відродження).

Знайшла руду кицю і... втрачене кохання

ФОТО із сайту ukr.media.

• НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ

«Закінчення.
Початок – на с. 16

Ольга ЧОРНА

Перше Маринине заміжжя закінчилося трагічно. Максим повертався від своїх батьків із сусідньої області. Додому не доїхав... Дотепер невідомо, хто розстроїв їхню автівку. А може й не шукали, як належить, винуватця аварії.

Біда трапилася близько опівночі. Наступного дня Максим і Марина мали святкувати п'ятиріччя свого одруження і рік відтоді, коли вселилися в нову двокімнатну квартиру. Вони мріяли про хлопчика і дівчинку. «Син має бути старший», казав Максим, треба ж сестричку захищати. Марина була вже вагітна. Не хотіли знати наперед, хто народиться, хоча чоловік був упевнений: перший буде син.

Цей страшний день відібрав у Марини двох найдорожчих людей: чоловіка і їхнього хлопчика.

Два роки Марина носила темний одяг. «Так не можна», – переконували батьки і друзі. Вона у відповідь лише знижувала плечима.

З Ігорем і Григорієм познайомилася майже одночасно. З різницею у тиждень. Ігор був старший за Марину. Його дорослі доньки жили окремо. Дружину поховав чотири роки тому. Власне, саме це й «зачепило» Марину.

Григорій ходив, як сам жартував, у вічних холостяках. Жив із батьками. Правда, батьки-пенсіонери більше були в селі, ніж у місті.

Григорій не вмів залицятися так шляхетно, як Ігор, говорити вишуканих компліментів. Зате був лікарем від Бога.

Маринина подруга щиро недолюбливала Ігоря. Називала його «паралельною структурою». «Я б таки обрала Григорія. Здається мені, з ним можна жити, як у раю. А «паралельна структура» – хитрий жук. Йому треба такої, як ти: гарної, мудрої, без дітей».

Марина жартувала зі слів подруги, але та мала рацію.

Коли Марина сказала про свій вибір Григорієві, він знітився, наче хлопчисько, і мовив:

– Я справді кохаю тебе, Маринко. Пробач, коли щось не так... І... не забувай. Щось треба буде – ти знаєш, як мене знайти.

– Ти б, Гришо, й своє особисте влаштував!

– Куди спішити? До пенсії ще далеко, – сумно пожартував.

... Ігор вирішив, що житимуть з Мариною в його помешканні. А до своєї квартири вона просто навідуватиметься.

У великій Ігоровій оселі Марині з перших днів було незатишно. Він слідкував, чи все поклада на місце. Чи не купила чогось, на його думку, зайвого. Ображався, коли робила зауваження

«Сподіваюся,
що більше тебе
не втрачу».

його донькам, котрі, нерідко без дозволу, «стріляли» її одяг або «випадково» забували у своїх сумочках її косметику.

– Вони втратили матір, – виправдував доньок. – Тобі цього не зрозуміти.

Ці слова буквально різали Марину по живому. Їй не зрозуміти!

Якось старша донька «довірливо» запитала:

– Марино, ви вийшли заміж за батька тому, що він – багатий і старший?

Певно, думаєте, помре швидше за вас, і все вам дістанеться? Ви прогадали. Батько вже все поділив між нами. А ви – молода, гарна – потрібні для підтримки його іміджу. Та не дивіться такими очима! Живіть наразі у нашій квартирі. Зрештою, ви ж не беззатченко. У випадку чогось, маєте куди повернутися. О, мало не забула: не виносьте нічого з помешкання. Маю на увазі, статуєток, книг, посуду, картин... Ми з сестрою все, як би вам сказати, облікували. Ви ж не хочете по судах ходити...

Марина повірити не могла у те, що почула. Невдовзі не менш здивував її й Ігор.

– А, прийшла, – визирнув з кухні. – Я в тебе хліба позичу. Забув купити. Завтра віддам. І, знаєш, ми любимо їсти різні страви. Тому у холодильнику будуть твої полички і мої. Ще одне: ти багато витрачаєш.

– Це – безглуздя, Ігоре, – пробувала перекопати чоловіка.

– Це – економія, – відповів він. – Молода ти ще. Мало в житті тямиш.

Як справили нові кухонні меблі, почалися свіжі курйози. Ігор хапався за ганчірку, коли Марина сідала до обіду, вечері чи сніданку. Побачив би хто при такому занятті поважного Ігоря Івановича.

– Не стій над головою, – просила. – Хіба я не можу стола після себе витерти?

– Я за меблі серйозні гроші заплачив.

– Ми заплатили, Ігорю.

– Ну, меблі в моїй хаті.

Старша донька, побачивши їх, вигукнула:

– Та! У тебе, як завжди класний смак! Меблі – супер. Правда, Марино?

– Ми купували їх разом, – відповіла.

– Правильно, ви ж тут живете. Значить треба платити!

Ігор намагався зупинити доньку.

– Та! Не ображайся. До речі, твоя нова секретарка – класна. Сам знайшов?

– Це – донька мого колеги.

– Я його знаю? О, ти змінив свої парфуми. Секретарка підказала?

– Це – мій подарунок! – «відрізала» Марина.

– Запах трохи різкуватий, – розчаровано мовила Ігорева донька.

Коли вона пішла, Марина запитала:

– Ігорю, що поганого я зробила твоїм дітям?

– Вони вважають, що ти зайняла місце їхньої матері.

– А ти... також так думаєш?

– Марино, я втомився. Бути на керівній посаді – нелегко. Всі чогось від тебе хочуть. І ще ти...

– Чому ти зі мною одружився?

“**Григорій не вмів залицятися так шляхетно, як Ігор, говорити вишуканих компліментів. Зате був лікарем від Бога.**”

– Пошкодував молоду, гарну вдову. Тебе це влаштує?

– Три роки потрібно було, аби дізнатися, яким ти є насправді. Ти й до покійної дружини так ставився. Таки правду люди розповідали. Вона була в тебе за няньку, куховарку, домогосподарку. І ти, і доньки її мали нізачо. А вона ж красуня була! І з таким же, як у тебе, дипломом! Вона могла бути щасливою! Зробити кар'єру! Вона могла жити! Але не з тобою!

Ігор з розмаху вдарив Марину по обличчю.

– Не любиш правди? Ти й сам це знаєш!

Марина чекала ранку, аби назавжди піти з цієї квартири і з Ігорового життя. Але спершу хай він збереться на роботу. Не хотіла його бачити. Пізніше зателефонувала до себе на роботу і сказала, що занедужала. Розуміла: спекулювати власним здоров'ям не годиться. Але їй потрібен був цей день, аби звільнитися від попередніх трьох років.

Невдовзі Марина з Ігорем розлучилися. Дехто не розумів: і чого їй не вистачало? Обмовляли поза очі. Лише подруга раділа, що Марина позбулася своєї «паралельної структури»: «Може б ти з Григорієм помирилася?».

«Я з ним і не сварилася. У нього

своє життя, в мене – своє. Одружився, мабуть. Та й образила я його. А Гриша – добряк. Я його втратила. Сама винна. Гарне залицяння не завжди означає гарне подружнє життя. Тепер стала розумною, але заднім числом».

...Вітрини магазинів зваблювали покупців передноворічними розпродажами.

Марина вирішила й собі щось подарувати. І котячу хатинку рудій знайди. Рік у коробці спить.

Із торговельного центру вийшла з кількома пакунками. Зірвалася віхола. Під ногами було слизько. На таксі очікувала довга черга. А машин, як це завжди буває, катма. Вирішила йти на автобус.

Дорогу біля пристойного торговельного центру посипати не згадалися. Марина ковзалася на високих тонких підборах. Не втрималася... Гепнулася на коліна. Заболіло, запекло...

– Хіба можна в таку погоду носити таке незручне взуття? Давайте руку. А пакунків скільки! Як ви це все понесете? Тепер вас треба нести.

Хотіла жартівнику відповісти щось різке. Але через біль у колінах спромоглася лише на коротке:

– Ой...

– Маринка?

– Гриша?

Так, це був Григорій.

– Ходімо до машини, – підняв на ноги Марину. – Відвезу до... Куди тобі треба?

– Додому.

– Мусиш потерпіти, поки доїдемо в інший кінець міста. Дорога погана.

– Мені треба до моєї квартири.

Григорій їхав мовчки. Аж біля під'їзду запитав:

– Може, пакунки допомогти занести?

– Сама... Ой, боляче як...

– Самій не вийде.

– Ням... – почувлося, щойно Марина відчинила двері.

Рудий кіт ревниво глянув на непроханого гостя, відвернув мордочку і горнориво пішов до кімнати.

– Ти?..

– Я тут живу, Гришо, якщо пам'ятаєш.

– А?..

– Ти все правильно зрозумів. Сама. Не склалося...

– Ням...

Кіт повернувся, ображено потерся біля Марини: про нього забули, ніхто не звертає уваги.

– Гришо, будь добрий, витягни з великого пакета котячу хату. І дай йому їсти. Ой, мої коліна...

– Я в машині аптечку маю.

– Ні-ні. Тобі пора додому. Ти й так стільки часу втратив зі мною.

– Батьки – в селі. А я... Куди поспішати? Спершу нагодую твого...

– Рудольфа. Його звати Рудольфом. Тому, що рудий. Гришо, ти також, мабуть, голодний. Зачекай хвилику...

– Сиди, Маринко, сиди. Ми тут із Рудольфом щось придумуємо.

Кіт, відчувши свою важливість, поблажливо потерся біля Григорієвих ніг, навквув і взяв курс до холодильника.

– Гришо, пробач, будь ласка.

– Життя – непередбачуване, Маринко. Кажу тобі, як лікар. І те, що ми зустрілися сьогодні... Я радий. Сподіваюся, що більше тебе не втрачу.

– Це я тебе втратила...

Кіт терпеливо чекав, коли нарешті згадають і про нього...

«Мамо, чому ти вийшла заміж за батька, а не за дядька Віктора?»

● НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

«Закінчення.
Початок – на с. 5

Любов ПЛІТКАРКА

Оленці йшов чотирнадцятий рік. У самої вже хлопці з'явилися на думці.

Дівчина розуміла, що Віктор любить її матір, але водночас поводить з нею стримано, не дає приводу для пліток перед сусідами.

Віктор завжди був поруч. Олена мимоволі порівнювала батька з ним, і це порівняння було не на користь батька.

Вона сама ставилася до Віктора тепліше і краще, аніж до тата.

...Коли Олена стала старшою і дізналася, що Віктор – це колишній однокласник матері, то запитала її:

– Мамо, чому ти вийшла заміж за батька, а не за дядька Віктора?

Віра тоді насварила дочку й нічого не пояснила. А Олена більше й не запитувала про це...

...Невдовзі після того трапилося лихо. Мати невдало послизнулася. Вона ніби вже й почала одужувати, але їй знову стало гірше.

Віра не могла ставати на ногу і вставати з ліжка.

Чоловік навіть і не збирався її доглядати. Саме в цей час він і пішов назавжди. Пішов і більше не з'являвся...

Олена так і не знала нічого про нього, навіть чи він хоч живий. Та їй і не було це особливо цікаво...

...Коли Олена тоді прийшла до сусіда, той одразу зрозумів, що в них щось трапилося.

Віктор жив сам, але в хаті у нього завжди був порядок.

– Дядьку Вікторе, мама сказала, щоб ти прийшов до нас! – сказала Олена.

– А як же твій батько? Йому це не сподобається...

– А батько від нас пішов! Вчора ввечері пішов назавжди, так і сказав.

Віктору більше не треба було нічого говорити. Він одразу ж прийшов до них додому.

Чоловік довго сидів біля Віри, вони розмовляли.

А потім Віктор залишився назавжди...

Олена навіть не зрозуміла, як це сталося. Тільки вона мала таке відчуття, ніби він завжди і жив із ними...

За Вірою він доглядав дуже добре і дбайливо. Привозив додому лікарів, сам возив її по лікарнях.

Поступово жінці ставало краще.

Віра стала на ноги. Які ж усі були щасливі!

З приходом Віктора до них у дім, Олені стало набагато легше. Він взяв на себе ліву частку домашніх турбот і догляд за матір'ю.

– Олено, ти головне – добре вчися! Твоя мрія стати лікаркою обов'язково здійсниться! – підтримував він її, бо сам щиро вірив, що так і буде.

«Тепер у Віри і Віктора – кохання довжиною у вічність...».

Іноді Олена бачила, що Віктор ходив похмурий і мовчав.

При Вірі ж завжди намагався посміхатися.

Це потім Олена дізналася, що він чув плітки на адресу матері:

– Де це бачено, щоб за хворою жінкою доглядав сусід?!.. Недарма чоловік її покинув! Сама хвора, а мужика в хату привела!

І все – в такому ж дусі...

Віктор намагався не звертати на це уваги...

“ — Я йду від вас назавжди. Таке життя – не для мене, та ще й зі слабою дружиною. Мені потрібна сильна жінка.

Віра потрохи почала ходити. Вони вже вдвох із Віктором ходили в магазин.

Згодом все пройшло. Віра поступово розквітла.

І якщо раніше дивилася в землю, то тепер ішла з високо піднятою головою, під руку з Віктором.

І не було за них нікого щасливішого!

Їхня сусідка, Тетяна, казала:

– Віро, ну тебе прямо не впізнати! Погарнішала он як, а Віктор очей від тебе не відводить! Ти, головне, не зважай на людей. Поговорять і забудуть...

– А я й не зважаю! – посміхалася Віра. – Щастя не сховати, тож я й не ховаюся ні від кого. Живу так, як хочу!

Наче все стало затихати, але плітки незабаром знову почали шепотітися, коли побачили, що Віра – вагітна.

– Стара вже, а отаке, – шепотіли їй услід. – Під сорок років вирішила народити. Нагуляла...

А Віктор з Вірою одружилися і ходили щасливі в очікуванні малюка.

Олена теж раділа: її мати видужала, була щасливою. А коли народилася маленька Софійка, вони зажили ще краще. У любові й щасті...

Олена після закінчення школи вступила в інститут. От і здійснилася її мрія!

Вчитися було важко, але дівчині подобалося.

У батьків усе було добре, сестричка підростала...

Нарешті Олена закінчила навчання і почала працювати. Усі були задоволені й щасливі...

...Віктора не стало раптово... Він ніби передчував це.

Напередодні Олена прийшла до батьків у гості. Вона вже жила окремо.

Віктор же ж раптом обійняв Олену й Софійку, пригорнув міцно до себе.

– Дівчатка, якби ви знали, як я вас люблю! І вашу маму, звісно ж!

Віра посміхалася, а він обійняв їх так, наче востаннє. І виявилось, що так...

Вранці він не прокинувся – серце.

Віра не знаходила собі місця від горя. Таким коротким було її щастя...

– Матусю, ти – не одна, матусю, у тебе є ми з Софійкою. Ми допоможемо, разом переживемо це, – заспокоювала її Олена.

Вона переживала, аби мама знову не злягла.

...Через місяць Віра вже потрохи

стала посміхатися, і начебто все налагодилося. Вона вийшла на роботу.

Але через три місяці її раптом не стало...

Мабуть, не змогла пережити тугу за коханим, не змогла жити на світі без свого Віктора...

Олена з молодшою сестричкою залишилися самі. Знову вона повернулася у свій дім. Треба було дбати про Софійку, яка вчилася в школі.

Молодша сестричка дуже сумувала за батьками. Вона намагалася не показувати Олені, що нишком плакала, але та все розуміла і помічала. Олена просто мовчала. Шкодувала сестричку і тепер жила тільки для неї.

Вони разом гуляли на вихідних. На батьківські збори ходила Олена. Софійку вчителі хвалили, вчилася вона на відмінно.

Олена пишалася й іноді, коли було дуже важко, говорила, дивлячись у небо:

– Матусю, ох як би ви з Віктором пишалися своєю донькою... Софійка – така молодчинка й розумниця!

Олена із Софійкою їздили на цвинтар до батьків. Вони збирали гроші на гарний пам'ятник. Нарешті Олена встановила його...

...Якось вони поїхали з сестрою знову до батьків на могилу. Сестри поклали квіти й стояли мовчки.

Вони дивилися на гранітний пам'ятник. На ньому були зображені Віра з Віктором, які притулилися один до одного й усміхалися.

Такі обоє красиві й щасливі...

Раптом десь позаду почувся якийсь шурхіт.

До них підійшла незнайома жінка років п'ятдесяти.

Вона стояла, дивилася на пам'ятник і посміхалася.

– А ви що знали наших маму й тата? – здивовано запитала Олена.

– Ні, – відповіла жінка. – Моя мама похована поряд, ось тут...

Вона вказала на могилку.

– Мені дуже сподобався пам'ятник. Бачу, нещодавно його встановили. Коли я востаннє була тут, то ще стояв хрест...

– Так, недавно. Нарешті ми з сестричкою назбирали грошей, – сказала Олена. – Довго вибирали його. Я переживала, що мама з татом під хрестом лежать. У них було велике кохання. Кохання довжиною в життя. А таке почуття має бути увічнене. Тепер я спокійна...

Жінка кивала головою, погоджувалася...

Олена нарешті заспокоїлася. Вона зробила для батьків те, що мала зробити.

Софійка зібралася вступати в інститут, а сама Олена вирішила зайнятися особистим життям.

Вже протягом року до неї залицявся один із колег.

Артем уже кілька разів пропонував їй одружитися. Олена погоджувалася, але з однією умовою.

– Я маю здійснити свою мрію. Я маю увічнити пам'ять про моїх батьків. А потім ми вирішимо нашу долю...

Хоч Артем і пропонував допомогу, але Олена казала, що вона має зробити це сама. Це – її обов'язок.

Тепер у Віри і Віктора – кохання... Кохання довжиною у вічність...

Джерело: plitkarka.com.ua

«Краще, щоб тебе ненавиділи за те, ким ти є, ніж любили за те, ким ти не є»
(Андре ЖИД, французький письменник, лауреат Нобелівської премії з літератури).

volyn.com.ua

«Подарую тобі любов...»

● НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

Зима була на себе не схожа. Особливо в селах. Сніг то вистилав тоненьку ковдру на землі, то знову розтавав, оголюючи землю. Не втримався чоловік зимової сльоти. Необретний крок – і впав до глибокої ями. Так і залишився там, поки його не знайшли. Точніше, його шукали. Та ніхто не міг припустити, що там він знайде останній спочинок

Наталія ШЕВЕЛЬ

Марія невимовно розуміла, що їй говорять про її чоловіка.

– Як немає? Чому він опинився саме там? Як це в одну мить залишилася без чоловіка, а двоє дівчаток-підлітків... – тільки й змогла вимовити.

Через декілька днів жінка інакше почала дивитися на

Фото із сайту tsn.ua.

«Марія, здається, повірила в себе, повірила в те, що може змінитися. Її очі засяяли величним сяйвом любові».

життя. Переосмислила:

– Я потрібна дітям, як ніколи раніше.

Тож жила ними: допомагала вступити на навчання старшій, ростила молодшу. Так минув не один рік...

Михайло несподівано з'явився в житті Марії. Весна посилала перше тепло в людські серця. Завдяки ширим почуттям чоловіка, серце

“

Чисте, благородне почуття Михайла освітлює кожен день Марії, кожен її стежину, якою б вона не йшла. Кохання кличе її додому. Жінка поспішає, адже там її чекають.

Марії почало повільно відтавати від багаторічної зимової криги.

– Подарую тобі любов, –

широ говорив чоловік.

І Марія повірила його словам. Переїхала жити до його оселі в сусіднє село, що вабило лісовою насолодою: навесні – запашними конваліями, влітку – достиглими ягодами, восени – щедрістю грибів. І своєю незабгненою красою. Такою незабгненою була і краса їхніх почуттів.

То тільки на перший погляд – незабгнена, а насправді – чиста й світла, прозора й стрімка, немов джерельна вода. Марія, здається, повірила в себе, в те, що може змінитися. Її очі засяяли величним сяйвом любові. Навіть біла люстерка почала більше затримуватися, стежила за зачіскою і макіяжем. Стильно вдягалася... Повірила у себе, а це – так

важливо для жінки.

Люблячий Михайло скрізь супроводжував дорогу його серцю дружину. У вихідні –

всюди разом, у будні і на роботу підвозив, і з роботи чекав, щодня клопіткі домашні справи розділяв. Допомагав, підтримував і словом, і ділом...

Минув не один рік від їхнього знайомства. Подружжя, здається, створене одне для одного. Обоє віддзеркалюють і доповнюють свою половинку. Жаль лише, що не зустрілися в юності, що пов'язали свої непрості долі з іншими. Та їх застала знезачка разом обох молодість, але все ж таки – більш зріла. Чисте, благородне почуття Михайла освітлює кожен день Марії, кожен її стежину, якою б вона не йшла. Кохання кличе її додому. Жінка поспішає, адже там її чекають.

Не було б й дня, щоб Марія не згадала сказані на першій зустрічі такі вагомні слова: «Повір мені. Я подарую тобі любов». Правдиві слова справжнього чоловіка, який дарує щире, ніжне почуття в кожному слові, в кожному поруху, щодня, красою духмяних конвалій, що так полюбає Марія, складаючи букет всепереможної сили немеркнучих почуттів.

Київська область.

Як причарувати людину без чаклунок?

● ШПАРГАЛКА ДЛЯ ДВОХ

Ви коли-небудь замислювалися над тим, що для позитивного спілкування потрібно не тільки бути хорошою людиною, але і знати деякі правила?

Сося ПОЦІЛУЙЧИК

Професор психології Джек Шафер тривалий час працював спеціальним агентом ФБР. У його завдання входило навчання інших агентів технік впливу і переконання. За словами фахівця, існують перевірені способи сподобатися співрозмовнику за лічені хвилини. Інтригуюче, чи не так?

Психологи проекту **senfil.net** зробили добірку основних рекомендацій професора, які гарантовано допоможуть вам порозумітися зі співрозмовником. Отож:

СЛУХАЙТЕ

Мало хто вміє уважно слухати співрозмовника. Якщо спробуєте хоча б дві третини часу чесно слухати розповіді інших, то здасться їм найдушевнішою і найчутливішою людиною у світі.

СПІВЧУВАЙТЕ

Кожній людині приємно

Фото із сайту ukr.media.

«Розділіть почуття співрозмовника, і він буде вам вдячний».

знати, що її уважно слухають. Поділяйте почуття співрозмовника, і він буде вам за це вдячний.

НЕ БІЙТЕСЯ ПОМИЛЯТИСЯ

Помиляйтеся, показуйте свою неідеальність, дозволяйте людям виправляти себе. І вони будуть налаштовані до вас.

ПЕРЕКЛЮЧІТЬ УВАГУ

Ми занадто зайняті собою, але для завоювання симпатій необхідно прояв-

ляти увагу до інших. Поцікавтеся справами людини або її думкою. Вдячність за це не змусить себе чекати.

КАЖІТЬ КОМПЛІМЕНТИ

Найчастіше прямі компліменти звучать надто нав'язливо, і люди відчують дискомфорт. У таких випадках краще використовувати комплімент від третьої особи.

ПІДБАДЬОРЮЙТЕ

Між звичайним компліментом і лестощами – дуже

тонка грань, тому краще зробити так, щоб людина сама себе похвалила. Натякніть співрозмовнику на його позитивні якості, швидше за все, він погодиться з вашою думкою.

НЕ РОЗКРИВАЙТЕ ВСІ «КАРТИ»

Безсумнівно, люди більше схильні довіряти відвертим людям. Але як би не горіло всередині «він – моя половинка» («вона – моя половинка»), краще не розпо-

відати всю свою біографію на першому побаченні.

ПРОСИТЬ ПРО ПОСЛУГУ

Якщо ви хочете сподобатися людині, то краще не робити послугу їй, а попросити про це її саму (більшість людей люблять відчувати себе героями). Звичайно, не варто зловживати проханнями про допомогу.

“

Але як би не горіло всередині «він – моя половинка» («вона – моя половинка»), краще не розповідати всю свою біографію на першому побаченні.

ПРИНЦИП ВЗАЄМНОСТІ

Люди можуть вважати, що ніхто нікому нічого не винен, але завжди прагнуть «зрівняти рахунок». Так що важливо не тільки робити людині ласку, але й просити про допомогу самому. У будь-якому випадку, невеликі й доречні прохання завжди зміцнять зв'язок.

КОНТАКТУЙТЕ

Знайти загальний контакт можна з багатьма людьми – просто придивіться уважніше. Навіть найбільш несхожі люди можуть знайти щось спільне, яке стане початком міцної дружби.

«Ох, Степане, Степане, чому ж так доля поглумилася над тобою?»

● НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ

Такі слова часто чує на свою адресу чоловік від сусідки Марії, у якої, як то кажуть, на очах пройшов його життєвий шлях.

«Вже за плечима наклали таки трохи літ. А тепер...», – не вгавала жінка. А Степан сам собі не раз повторює: «Та ж мені тих років – не так і багато...»

Фото із сайту empowerwomen.create.vista.com.

Ні як не може збагнути Степан, чому та сусідка «допікає» його словами, що доля так поглумилася над ним... Чи ж винен він?

Ніна МЕЛЬНИК

З дитинства хлопець любив бути першим, недаремно і прізвисько до нього «прилипло» – «Верховода». З ним і до старості дожив. А в юнацькі роки навіть ним гордився: бо вмів згуртувати навколо себе однолітків, у компаніях не пас задніх. Занадто рухливий, та й – хвацький на язик: чи правий чи ні, – поступатися ніколи не хотів.

Діставалося від нього і Клавдії, його матері. Скільки сліз пролила вона, вгамовуючи сина, коли вплутувався в якусь історію. І то – не один раз. Але, хай там що, материнське серце завжди було на стороні сина. А те, що був кмітливий і непогано вчився, – заслужувало на прощення.

Закінчив Степан школу, збрала мати деякі кошти і відправила його здобувати вищу освіту. Хоч і жив у селі, але не вабила його земля до себе, і він до неї не був прихильним. Хотів мати таку роботу, щоб іншими керувати. Хлопцеві й тут повезло

– поступив із першого разу і вивчився на інспектора з електромеханічних робіт. «Верховода» і тут себе проявив: не дуже показний із себе, але не бракувало йому жіночої уваги. Одній підморгне, другу обійме, а третю в кіно запросить. Якось, гуляючи у парку, звернув увагу на дівчину, яку вже не раз тут бачив за читанням книги.

Не довго думаючи, миттю купив морозиво, що продавалося неподалік, і постав із ним у руці перед юнкою. «Це – вам!», – «випалив». Дівчина засоромилася, але від смаколиків не відмовилася. Так відбулося перше знайомство Степана з Софією, яка й стала його дружиною. Дівчина на той час навчалася на економіста. Дипломи про освіту вони отримували одночасно і направлення мали в одне місто, неподалік від приміського Степанового села.

У молодого чоловіка навіть у думках не було, щоб повернутися до батьківської оселі і там мешкати з дружиною. Розумів, що просто так сидіти не буде: треба допомагати матері, яка проживала сама. А він не звик до сільської роботи, от щоб «покомандувати» – інша річ. Як не вмовляла Софія поселитися у селі, нічого не вийшло. Тому вирішили винаймати квартиру у місті, сподіваючись на фінансову підмогу від матері-вчительки.

Степан таки на роботу влаштувався. Правда, не рядовим працівником, а інспектором. Як-не-як, а хоч трохи покерувати можна. Згодом у подружжя народилася донька Олеся, через рік – друга – Орися. Всі клопоти лягли на плечі дружини, бо «Верховода» завжди знаходив причини своєї відсутності вдома. Молода жінка старалася не турбувати своїх

рідних, бо проживали вони не близько. Тому все переносила в собі, а щиро ділилася наболілим тільки з найближчою подругою – Тетяною. А та заспокоювала, відводючи очі вбік, ніби щось недоговорюючи.

Не ладилося у них подружнє життя: молода дружина все сама з дітками, а у чоловіка свої «відмовки». У той зимовий вечір холодно було як на душі, так і надворі. Залишатися у немілій квартирі їй не хотілося, тому, зібравши деякі речі та одягнувши потепліше маленьких донечок (одній було три, а другій – чотири роки), вирішила піти до подруги.

... На вулиці злегка сипав сніг, посилювався вітер, все провокуючи хуртовину. Коли добралися до оселі Тетяни, уже добряче сутеніло. Радувало те, що у подруги світило, і скоро вони відпочинуть та зігріються. І коли постукала у двері і на порозі з'явилася Таня, Софія була ладна кинутися їй в обійми, розказати все, отримати підтримку. Але за плечима вона побачила свого Степана – розпашілого, задоволеного, а в очах – жодної краплі сорому. Навіть дівчатка перестали плакати...

Соня забрала діток і повернулася назад у свою холодну квартиру, а він на-

рі. Не раз плакала від нього Клавдія, бо все ніяк не могла вгодити синові: то не те зварила, то загаряче, то міг і миску перекинути просто на стіл чи на підлогу. А вже про поміч – робота в селі завжди знайдеться – то й мови не було. От посидіти з друзками, повеселитися за чаркою-другою «Верховода» завжди був готовий. Правда, ще у батьківську хату привів чергову «дружину», але ненадовго. Пізнала жінка горе-чоловіка та й попрощалася з ним.

Йшли роки... Степан якось допрацював до пенсії і відразу ж пішов на відпочинок. Не потрібно вже нікуди їхати – сиди собі і ні про що не думай. Правда мав заняття – риболовлю, хоча улову додому ніколи не привозив. Старенька Клавдія від важкої роботи, хвилювань за сина потихеньку втрачала сили. А той, доглянутий матір'ю, і далі «хорохорився», роздавав команди і змінювати свого життя не бажав. Весняної пори, коли все оживало від зимового сну, а природа усміхалася кожному погожому дню, не стало Клавдії. Відлетіла її добра душа за обрій...

Защеміло на серці у Степана, бо залишився один. Вже й друзі десь поділися, бо що з нього було взяти!

«**Все переносила в собі, а щиро ділилася наболілим тільки з найближчою подругою – Тетяною. А та заспокоювала, відводючи очі вбік, ніби щось недоговорюючи.**»

віль і слова не сказав у своє виправдання, не повернув їх, не обійняв донечок. «Верховода» залишився з подругою. Згодом у них народилася донька. Але і у цій новоспеченій сім'ї чоловік не засидівся. Йому захотілося вільного холостяцького життя, тому, не довго думаючи, подався до мате-

Де його діти – давно не цікавився, не навідувалися вони до нього, та й і він не дуже цього прагнув. Тепер сидить на осліничку під хатою і ніяк не може збагнути, чому та сусідка «допікає» його словами, що доля так поглумилася над ним... Чи ж винен він? А як ви думаєте, шановні читачі?

Красуня

● ПРИТЧА

Дорогою йшла молода жінка. Гарна, як квітка. Раптом вона помітила, що за нею йде чоловік

Красуня звернулася до нього: – Скажи, навіть якщо ти йдеш за мною? Чоловік відповів: – О, володарко мого серця, твої чари ведуть мене за тобою. Тобі я хочу освідчитися у коханні, бо ти поло-

Фото із сайту malinka.kiev.ua

«Моя молодша сестра набагато красивіша і привабливіша за мене».

нила моє серце.

Красуня поглянула на юнака і згодом промовила:

– Як ти міг закохатися в мене? Моя молодша сестра набагато красивіша і привабливіша за мене. Зачекай трохи, вона скоро йтиме цією ж дорогою.

Чоловік поглянув на шлях. Дійсно, вдаль виднівся жіночий силует. Йому хотілося скоріше побачити красивішу жінку, тому він пішов назустріч...

Але жіночий силует

невдовзі перетворився на... стареньку в латинській хустині.

Ображений хлопець наздогнав красуню жінку. Він гукнув знавсініло:

– Скажи, як настільки красива жінка може бути такою лукавою?

Красуня посміхнулася і мовила:

– Так, я обманула тебе. Але ти – ще гірший брехун, ніж я. Ти сказав, що закоханий в мене, але це – неправда. Чи не так? Інакше ти б не залишився чекати на красивішу дівчину.

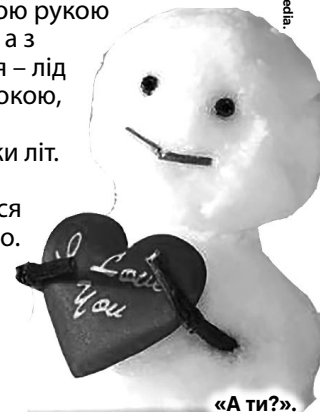
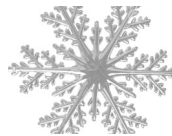
Джерело: pritcha.com.ua.

«Зніми мені легенькою рукою...»

● ЛІРИКА

Дмитро ПАВЛИЧКО

Зніми мені легенькою рукою Сніжинку із брови, а з серця – лід Поважності, печалі, супокою, Всього, що я надбав за стільки літ. Ні, не знімай, бо в серці ворухнеться Краси твоєї молоде жало. Ту кригу я приклав, як ніж, до серця, Аби не так боліло і пекло.

«А ти?».

«Кохання таке коротке, а намагання забути – таке довге» (Пабло НЕРУДА, чилійський поет).

Коли найкраще одружуватися у 2025 році

● ЗАБАВА АЖ ДО РАННЯ

Якщо ви плануєте поєднатися сімейними узами найближчим часом, важливо знати, які дати цього року будуть сприятливими для одруження, а які вважаються невдалими

Тетяна МЕЛЕЖИК

Скористайтесь місячним календарем, щоб підібрати найкращу дату для проведення урочистостей. Місяць, як відомо, має сильний вплив на всі події у нашому житті, наголошує tsn.ua.

Астрологи стверджують, що найкращим періодом для оформлення стосунків закоханих є час, коли Місяць зростає. Він обіцяє, що ваш зв'язок зміцнюватиметься, і можна сподіватися на довгострокове партнерство.

А ось під час повні планувати одруження не варто. Цей період вважається нестійким, він спричиняє сильні емоційні коливання. Ба більше, 2025 рік вважається в астрології роком Чорної вдови, тому, за можливості, весілля взагалі краще перенести.

ДАТИ ДЛЯ ВЕСІЛЬ У 2025 РОЦІ

СІЧЕНЬ:

Сприятливі дні: 23, 27.
Вдалі дні: 22, 25, 29, 30, 31.
Несприятливі дні: 10, 11, 12, 17, 18, 21.

ЛЮТИЙ:

Сприятливі дні: 2, 3, 24, 26.
Вдалі дні: 1, 5, 20, 25, 27, 28.
Несприятливі дні: 6, 7-9, 13-16.

БЕРЕЗЕНОК:

Сприятливі дні: 3, 5, 24, 26.
Вдалі дні: 1, 2, 4, 6, 25, 27, 30, 31.
Несприятливі дні: 8, 10, 11, 15-17, 18, 21.

КВІТЕНЬ:

Сприятливі дні: 2, 22, 30.
Вдалі дні: 1, 5, 14, 21-25, 26, 30.
Несприятливі дні: 8, 12, 13, 15, 18, 19.

ТРАВЕНЬ:

Сприятливі дні: 2, 21, 24, 31;
Вдалі дні: 1, 3, 4, 5, 7, 12, 23, 25, 29, 30;
Несприятливі дні: 6, 9, 10, 13-16, 17, 27.

У 2025 році найщасливішими датами для весілля є дні, що містять цифри 2 і 5.

2025

СІЧЕНЬ
ПН ВТ СР ЧТ ПТ СБ НД
1 2 3 4 5
6 7 8 9 10 11 12
13 14 15 16 17 18 19
20 21 22 23 24 25 26
27 28 29 30 31

ЛЮТИЙ
ПН ВТ СР ЧТ ПТ СБ НД
1 2
3 4 5 6 7 8 9
10 11 12 13 14 15 16
17 18 19 20 21 22 23
24 25 26 27 28

БЕРЕЗЕНОК
ПН ВТ СР ЧТ ПТ СБ НД
1 2
3 4 5 6 7 8 9
10 11 12 13 14 15 16
17 18 19 20 21 22 23
24 25 26 27 28 29 30
31

КВІТЕНЬ
ПН ВТ СР ЧТ ПТ СБ НД
1 2 3 4 5 6
7 8 9 10 11 12 13
14 15 16 17 18 19 20
21 22 23 24 25 26 27
28 29 30

ТРАВЕНЬ
ПН ВТ СР ЧТ ПТ СБ НД
1 2 3 4
5 6 7 8 9 10 11
12 13 14 15 16 17 18
19 20 21 22 23 24 25
26 27 28 29 30 31

ЧЕРВЕНЬ
ПН ВТ СР ЧТ ПТ СБ НД
1
2 3 4 5 6 7 8
9 10 11 12 13 14 15
16 17 18 19 20 21 22
23 24 25 26 27 28 29
30

ЛИПЕНЬ
ПН ВТ СР ЧТ ПТ СБ НД
1 2 3 4 5 6
7 8 9 10 11 12 13
14 15 16 17 18 19 20
21 22 23 24 25 26 27
28 29 30 31

СЕРПЕНЬ
ПН ВТ СР ЧТ ПТ СБ НД
1 2 3
4 5 6 7 8 9 10
11 12 13 14 15 16 17
18 19 20 21 22 23 24
25 26 27 28 29 30 31

ВЕРЕСЕНЬ
ПН ВТ СР ЧТ ПТ СБ НД
1 2 3 4 5 6 7
8 9 10 11 12 13 14
15 16 17 18 19 20 21
22 23 24 25 26 27 28
29 30

ЖОВТЕНЬ
ПН ВТ СР ЧТ ПТ СБ НД
1 2 3 4 5
6 7 8 9 10 11 12
13 14 15 16 17 18 19
20 21 22 23 24 25 26
27 28 29 30 31

ЛИСТОПАД
ПН ВТ СР ЧТ ПТ СБ НД
1 2
3 4 5 6 7 8 9
10 11 12 13 14 15 16
17 18 19 20 21 22 23
24 25 26 27 28 29 30

ГРУДЕНЬ
ПН ВТ СР ЧТ ПТ СБ НД
1 2 3 4 5 6 7
8 9 10 11 12 13 14
15 16 17 18 19 20 21
22 23 24 25 26 27 28
29 30 31

ЧЕРВЕНЬ:

Сприятливі дні: 2, 20, 23, 30.
Вдалі дні: 1, 3, 4, 18, 19, 26, 28, 29.
Несприятливі дні: 6, 7, 13, 14, 17.

ЛИПЕНЬ:

Сприятливі дні: 2, 23, 28.
Вдалі дні: 1, 21, 22, 24, 27, 29, 30, 31.
Несприятливі дні: 4, 6, 11, 13, 15.

СЕРПЕНЬ:

Сприятливі дні: 20, 21, 26.
Вдалі дні: 6, 14, 18, 25, 26, 29, 30.
Несприятливі дні: 2, 5, 9, 12, 15, 16, 19.

ВЕРЕСЕНЬ:

Сприятливі дні: 16, 22, 28.
Вдалі дні: 17, 21, 24-27, 29.
Несприятливі дні: 6, 11, 12, 13, 14, 23, 30.

ЖОВТЕНЬ:

Сприятливі дні: 1, 15, 27.
Вдалі дні: 6, 16, 20, 22, 24, 26.
Несприятливі дні: 3, 4, 5, 7, 9, 10, 11, 12, 14, 30, 31.

ЛИСТОПАД:

Сприятливі дні: 19, 20, 26.
Вдалі дні: 3, 15, 23, 24, 25, 27.
Несприятливі дні: 1, 2, 4, 6-9, 11, 13, 28, 29.

ГРУДЕНЬ:

Сприятливі дні: 17, 18, 22, 24.
Вдалі дні: 10, 19, 23, 25, 26, 27, 29.
Несприятливі дні: 9, 12-14, 15, 16, 19, 20, 22, 24.

Додатково кожного місяця є ще свої сприятливі та несприятливі дні. Їх також треба враховувати. Наприклад, певні дати в різний календарний період мають особливу значущість і можуть стати перелом-

ним моментом у житті. Наприклад, у січні 2025 року такими є ще 23 та 27 число, а в березні – 3, 5 і 24-те.

А ЩО КАЗЕ ЦЕРКВА

У православному календарі є певні обмеження на вінчання, які варто враховувати. 2025 року церква дозволяє одружуватися лише в певні дні місяця, крім вівторка, четверга й суботи. Забороняється одружуватися у дні, що передують важливим релігійним святкам, а також у період чотирьох основних постів.

Так, наприклад, у вересні 2025 року вінчатися можна лише 20 вересня. В березні за православним календарем взагалі не можна вінчатися.

“2025 рік вважається в астрології роком Чорної вдови, тому, за можливості, весілля взагалі краще перенести.”

ГАРНІ ДАТИ ЗА НАРОДНИМИ ПРИКМЕТАМИ

Варто також враховувати і звичай українців. За старовинними переказами, травень вважається найгіршим місяцем для створення сім'ї, тому що він викликає сумніви у правильності свого рішення. Січень вважають місяцем самотності, а ось лютий допоможе зміцнити сімейні узи, жити в гармонії.

Березень підходить для створення родини трохи далі від батьківського дому, червень приносить відчуття закоханості. Осінь, за народними повір'ями, перетворює закоханих на найкращих друзів. Якщо ви оберете вересень для одруження, то можете розраховувати на міцну родину зі спокійним життям. Жовтень, навпаки, може принести майбутній сімейній парі негарзди. Грудень здавна вважається місяцем розвитку й кохання.

День Касіяна, який випадає раз на чотири роки (на щастя, 2025 рік не буде високосним) – 29 лютого – також вважається несприятливим. Дні з непарними числами, сума яких становить 18, також не підходять для одруження. Бажано уникати числа 13 будь-якого місяця, адже воно – нещасливе.

«Бери жінку в одній льолі, аби була до любові» (Народна мудрість).

● УСМІХНІТЬСЯ!

Жінка може пробачити чоловікові, який насмітив у щойно прибраній квартирі, тільки в одному випадку: якщо він сміється... грошима.

Літня жінка дзвонить у пожежну частину:

– Алло, благаю, допоможіть! У моєму будинку – по-

жежа, адреса така-то!
– Ба, Клавдія Петрівна! Це – зять ваш на дроті. Все ще бажаєте «здохнути, аби не бачити мою пику?».

– Я вчора майже твереза була!

– Так?!? А хто вилив пляшку горілки в акваріум зі словами: «Ой, у них такі сумні очі...?»

У тещі в телефоні знайшов незвичайний контакт:

«Овоч». Подзвонив. Виявляється – собі.

Чоловік запізнівся на роботу. Начальник запитує:

– У чому справа?

– Та звечора підлогу фарбував. Вранці встав – ноги прилипли. Поки ноги віддер – руки прилипли. Поки руки віддер – сусідка прийшла. Поки сусідку «віддер» – запізнівся на роботу.

– Ой, тону-у-у! Ой, чоловіче, а можна не ви рятуватимете, а он той стрункий брюнет у червоних плавках?..

– Цілю, я тебе благаю – давай розлучимось! У мене вже немає сил більше так жити!

– Ні, Яшо, вдовою взяв – вдовою і залишиш...

Чоловік о 3-ій годині ночі дзвонить сусідів зверху,

весь у сльозах:
– Це ви, голулчику, так дивовижно та голосно граєте на роляї?

– Так ... Вибачте, але ... У мене завтра – важливий концерт, я проводжу репетицію...

– Це – Моцарт, так?
– Ну так...

– Я вам дуже вдячний!
– Ви плачете від щастя? Вас так зворушила класика?
– О так! І ще – теща повісилася!

Гороскоп кохання на 2025 рік

ЩО ВІЩУЮТЬ ЗОРІ?

За східним календарем до нас приходять рік Зеленої Дерев'яної Змії. Він розпочнеться 29 січня 2025-го і завершиться 16 лютого 2026-го

ОВЕН
(21.03 – 20.04)

У 2025 році, згідно з любовним гороскопом, Овен буде займати позицію лідера у всіх стосунках. Будь-яке побачення, знайомство пройде в тоні, якому він задасть. Представників знака чекає чимало флірту.

Найбільш вдалий період для любові та стосунків настане 25 серпня і триватиме до 19 вересня. Серце переповниться почуттями і ніжністю, кожен день буде схожим на свято завдяки увазі та подарункам дорогої людини. Відчувати себе цінними та улюбленими Овни будуть також з 13 жовтня по 6 листопада. Обидва періоди ідеально підходять для заручин та реєстрації шлюбу.

ТЕЛЕЦЬ
(21.04 – 21.05)

Сфера любові у Тельця в 2025 році заграє новими барвами. Щоб сповна насолодитися взаємними почуттями, вам потрібно позбутися комплексів, стати ініціативнішими і рішучішими. Важливо навчитися виражати свою симпатію і приймати знаки уваги від протилежної статі. Стриманість і сором'язливість можуть призвести до втрати інтересу партнера.

Пік любовної активності припаде на літо, і триватиме із 6 червня по 4 липня. Це також найкращий період для заручин і весілля.

БЛИЗНЮКИ
(22.05 – 21.06)

2025 рік для Близнюків буде насичений подіями в особистому житті. Між закоханими спалахне вогонь пристрасті. Рік принесе багато романтичних моментів. Іноді виникатиме інтрига, і представникам знака доведеться відчути себе справжніми детективами. Можливі пікантні ситуації, наприклад, поява таємного шанувальника або несподіваного суперника, а також любовні трикутники, складний вибір партнера з кількох обранців.

Ключові події відбудуться влітку 2025 року. Найбільш сприятливий період для зміцнення любовного зв'язу

ку, створення родини для Близнюків – із 4 липня по вересень 2025 року.

РАК
(22.06 – 22.07)

У 2025 році Ракам важливо позбутися рожевих окулярів і почати дивитися на людей та відносини з ними тверезим поглядом. Слід бути щирими в намірах і почуттях.

Активних змін у любовній сфері варто очікувати в період з 31 липня по 25 серпня. Це означає, що представники знака будуть особливо привабливі для протилежної статі.

Другий вдалий період почнеться восени з 6 листопада і триватиме до 11 грудня. Рак стане сміливішим, здобуде одного або навіть кількох шанувальників. Не виключено з'ясування стосунків з чоловіком (дружиною), ревності з його (її) боку. Після 15 грудня настане сприятливий час для весілля, заручин, а також... розірвання шлюбу.

ЛЕВ
(23.07 – 21.08)

Уже від 8 січня розташування світил підштовхне Левів до флірту та пошуку любовних пригод. Ті, хто вже знайшов партнера, будуть всіма силами зміцнювати відносини та намагатимуться перевести їх на більш глибокий рівень.

Ще один сприятливий для любові період триватиме з 30 листопада по 24 грудня. У Левів може початися дуже пристрасний роман або, навпаки, у особистому житті виникнуть серйозні проблеми. Негативний аспект можна використовувати в тому випадку, якщо відносини вичерпали себе. Не варто тримати поруч людину, до якої ви стали холодні. Краще розлучитися і в подальшому сформувати гармонійну пару з новим партнером.

ДІВА
(22.08 – 23.09)

У любовному плані Дівам нудьгувати не доведеться: 2025 рік буде сповнений емоцій, романтики, ніжності. Це стосується і тих,

Змія завжди знає, куди рухатися, щоб досягнути мети. Тож уперед – до кохання!

хто лише шукає свою любов, і тих, хто знаходиться в міцному стабільному союзі. Деяких закоханих чекає розставання, але невдовзі вони зможуть знайти більш гармонійні відносини. Тож не варто засмучуватися.

Сімейні пари повинні самі подбати про те, щоб вогонь пристрасті не згас, а емоції залишалися яскравими. Якщо партнери об'єднають зусилля, то все так і відбудеться. Не забувайте вносити різноманітність у інтимне життя. Тим, хто роздумує над узаконенням відносин, краще зробити це восени, коли розташування планет стане найбільш сприятливим для укладення шлюбу.

ТЕРЕЗИ
(24.09 – 23.10)

В особистому житті Терезів чекає оновлення. У 2025 році відбудеться багато подій, з'являться нові обличчя в робочому колективі, хтось вирішить зареєструватися на платформі знайомств. Хоча вибрати гідного кандидата буде не просто...

Одружених Терезів у 2025 році чекає криза через різницю в поглядах. Слід обходити гострі теми, бути стриманішими у спілкуванні з партнером від 29 березня по 23 травня. Конфлікт у цей день може закінчитися розлученням. Можливість налагодити особисте життя з'явиться 13 жовтня. Сприятливий період триватиме до 6 листопада. Можна вирушити в подорож удвох, приймати рішення про шлюб, народження дитини.

СКОРПІОН
(24.10 – 22.11)

Сімейних Скорпіонів, а також тих, хто давно знайшов свою другу половинку, чекає відносно спокійний період часу. У 2025 році не передбачається серйозних випробувань для пари. Відносини будуть

плавно розвиватися. Інший прогноз для одиноких представників знака. З настанням весни та першої половини літа буде багато серцевих переживань. Ймовірна сильна закоханість. Багато хто встигне побувати в кількох відносинах або зустрічатиметься з двома кандидатами на серце одночасно.

Для тих, хто мріє налагодити особисте життя, найкращий період для активних дій – з 6 по 30 листопада. Побачення будуть проходити романтично і залишать глибокий слід у душі. Ті, хто хоче відновити стару пристрасть, можуть ініціювати другий медовий місяць.

СТРІЛЕЦЬ
(23.11 – 21.12)

У рік Зеленої Дерев'яної Змії одиноким Стрільцям не варто кидатися в нові стосунки, як у вир, і будувати далекосяжні плани вже після першого побачення. Спочатку придивіться до людини, дізнайтеся її краще, це допоможе уникнути гірких розчарувань у подальшому.

Сімейним Стрільцям зірки радять навчитися тримати язик за зубами і зайвий раз не розповідати другій половинці про те, що може викликати ревності. Чоловікові чи дружині зовсім не обов'язково знати, що колега чи сусід/сусідка пристрасно поглядають на вас, надають знаки уваги і таке інше. Пам'ятайте, що, посявши вітер, зазвичай збирають бурю.

Найсприятливіший для вас період щодо любові – з 25 листопада до Різдва, 25 грудня.

КОЗОРІГ
(22.12 – 20.01)

У 2025 році одинокі представники знака можуть розраховувати на цікаві знайомства, захоплюючий флірт, доленосні зустрічі і початок нових стосунків. Деякі згадають про старі прив'язаності і зрозуміють, що поставлена колись крапка насправді була не крапкою, а багатокрапкою, і відновлять перерваний роман.

У сімейних Козорогів рік Змії пройде мирно і спокійно. «Погода в домі» буде стабільно сонячною, і легкі хмаринки не порушать вашу гармонію. Головне – в погоні за успіхом, визнанням і матеріальними благами не забувати про те, що друга половина потребує любові та уваги. Астрологи також радять внести різноманітність у інтимне життя, наважитися на деякі експерименти в спальні. Пік вдалої любові для вас – з 16 січня до 15 лютого включно.

ВОДОЛІЙ
(21.01 – 18.02)

У 2025 році Водолії будуть направляти човен любові туди, куди їм потрібно. Багато хто підсвідомо обере вірний шлях. Можливий розрив тривалих стосунків, розлучення. Партнер гірко пошкодує, що втратив таку чудову людину. Пристрасна натура Водолія іноді позбавить розуму протилежну статтю. З'явиться таємний шанувальник, який може так і не наважитися зізнатися в своїх почуттях.

Одинокі представники знака навряд чи погодяться на серйозні стосунки. У цьому році в моді – романтика, емоційні зустрічі, але ніяк не спільне побутування. Насичене особисте життя очікується в період з 25 серпня по 19 вересня. Любовні переживання досягнуть піку, а постійні стосунки пройдуть випробування.

РИБИ
(19.02 – 20.03)

У 2025 році зміни у Риб почнуть відбуватися після 31 липня. В період до 25 серпня можна розраховувати на нові знайомства з людьми, які принесуть вам щастя. Особливо доленосним для Риб астрологи вважають 12 серпня. Цей день може подарувати зустріч із людиною, яку можна назвати любов'ю всього вашого життя.

Ще один значущий для особистого життя період триватиме з 19 вересня по 13 жовтня. Ті, хто так і не зміг створити пару, зможуть, нарешті, це зробити. Вплив на сферу особистих відносин матимуть три затемнення, що відбудуться 14 березня, 7 та 21 вересня. Ці дні для Риб будуть кармічними, посилюючи все, що відбувається. У ці дати ви можете як назавжди розстатися з партнером, так і зустріти людину, яка залишиться з вами до кінця життя.

Знайшла руду кицю і... втрачене кохання

Фото із сайту 24tv.ua.

«Колись чула, що знайдені котенята приносять щастя...».

● НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ

– Няв, няв... Руденьке котенятко сполохано-благально глянуло на Марину. – Хто ж тебе загубив, таке маленьке, серед великого холодного парку? – Няв... – Не загубили. Мабуть, просто не захотіли... Марина гладила маленьку знайду. І сполохане «няв» змінилось на вдячне «мур-р-р-р...». – І що мені з тобою робити? – Няв... – Ходімо додому, руда згубо. Ні, спершу – до магазину: ми ж – голодні

Ольга ЧОРНА

Маленький пухнастий клубочок принишк у Марининих руках. Колись чула, що знайдені котенята приносять щастя. Марина сумно посміхнулася. Щасливим наразі було... котеня.

Вранці її душа плакала, наче циганська скрипка. Це була музика нездійсненних мрій, вчорашніх сподівань, завтрашньої

самотності... Відчаю і свободи... Прожитого і майбутнього...

Марина так і не розпакувала свої сумки. Лише сказала вголос у порожній квартирі: «Я повернулася!». Поміняла старі батарейки в годинниках. Цок-цок... Час ожив...

Задзвонив телефон. Глянула – номер Ігоря. Не відповіла. Дзвінок про-

себе. За тебе це зроблять інші...».

– Няв...

Безмовний Маринин монолог обірвався...

Вона поверталася додому не сама. Руда згуба стала для Марини маленькою розрадою.

У квартирі «надрилася» телефон. На визначнику – номер Ігоря. Він телефонував з іншого кінця

« – Я дещо своє віддала б, аби повернути назад кілька років, прожитих із тобою.

лунав вдруге. «Минуле не може відповісти. Його немає вдома...», – мовила сама до себе і вийшла з квартири.

У парку господарювала зима. Марина йшла доріжкою поміж високих ялин. Пахло снігом, морозом і передноворіччям. Мелодія смутку у її душі змінилася на ностальгійну.

«Може, пробачити?», – запитувала чи то в себе, чи в промерзлого парку.

«А треба?», – обізвався голос нізвідки.

«Не знаю...».

«Шкодуєш за тим, хто так і не став твоєю долею?».

«Може, я...».

«Облиш! Не винувать

міста, Марині ж здавалося – з іншого кінця землі. Підняла слухавку.

– Ну, нарешті! – як завжди, з претензією мовив Ігор. – Могла б піти, коли я був удома. Сподіваюся, ти нічого не взяла... мого.

– Я дещо й своє віддала б, аби повернути назад кілька років, прожитих із тобою.

– Не такий я вже й поганий. Ось, порадив помешкання не здавати квартирантам. Що ти зараз там застала б?

Марина поклати слухавку.

– Щоб ти!..

Закінчення – на с. 10

Фото із сайту klopotenko.com.

І хоч на них немає фірмової обгортки, ці цукерки мають особливий смак, бо створені вами з любов'ю для найдорожчих людей.

Приготуйте вдома... цукерки «Рафаелло»

● ПАЛЬЧИКИ ОБЛИЖЕШ!

Смаколики, зроблені в домашніх умовах, мають особливий смак. Найяскравіше це відчувається, коли йдеться про цукерки. Цього разу я вирішив повторити класичний рецепт та зробити «Рафаелло». Це виявилось дуже просто та швидко. А виглядають такі ласощі ще й доволі святково

дуже легко. Для більш насиченого смаку в основу цукерок можна додати білий шоколад.

КЛАСИКА ПО-ДОМАШНЬОМУ: «РАФАЕЛЛО»

(час приготування – 25 хв + 1 година)

Інгредієнти (на 8 порцій):

- ▶ 180 г масла;
- ▶ 290 мл згущеного молока (1 банка);
- ▶ 10 г ванільного цукру;
- ▶ 200 г кокосової стружки;
- ▶ 120–150 г мигдалю;
- ▶ кокосова стружка для посипки.

Євген КЛОПОТЕНКО, шеф-кухар, ресторатор, громадський активіст, блогер та телеведучий

ЩО ДОДАТИ В ЦУКЕРКИ

Їх роблять всього лише з декількох інгредієнтів. Це – згущене молоко, кокосова стружка та масло. Для аромату та смаку додаємо трошки ванільного цукру, але це також може бути есенція. Якщо ви раптом не любите кокос, зробіть цукерки з фініків: це – не тільки смачно, але й корисно.

ПОРАДИ З ПРИГОТУВАННЯ

Щоб зробити цукерки дійсно швидко, вам потрібно масло кімнатної температури, що добре поєднується зі згущеним молоком. Мигдаль можна брати як зі шкіркою, так і без неї.

Якщо хочете легко зняти шкірку з горіхів, залийте їх окропом на 1–2 хвилини, далі злийте воду та промийте холодною. Після цього зняти шкірку буде

ПОКРОКОВИЙ РЕЦЕПТ

Крок 1: Змішайте у мисці 180 г масла кімнатної температури та 290 мл згущеного молока.

Крок 2: Додайте 10 г ванільного цукру та 200 г кокосової стружки. Добре вимішайте отриману масу.

Крок 3: Сформуйте з кокосової маси невеличкі кульки по 10–15 г кожна. Викладіть їх на дошку, присипану кокосовою стружкою. Усередині кульок зробіть виїмку і закладіть у кожну по одному горішку. Всього піде приблизно 120–150 г мигдалю.

Крок 4: Обвалюйте кожну кульку у кокосовій стружці. Всього вийде близько 20–25 штук. Викладіть цукерки на тарілку та поставте в холодильник мінімум на 1 годину.

Нехай смакує!

ГАЗЕТА З ВІРУСОМ ЛЮБОВІ — ПРОЧИТАЄШ І ЗАКОХАЄШСЯ!!!

VOLYN.COM.UA

Передплатний індекс місячника

«ТАК НІХТО НЕ КОХАВ»: 60779

Тираж номера: 5285. Загальний місячний тираж: 5785.

Засновник: ТзОВ «Газета «Волинь»
Головний редактор і відповідальний за випуск
ЗГОРЯНЕЦЬ Олександр Олександрович

Зареєстрована 18 січня 2024 року
Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь»
Юридична адреса видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13
E-mail: takvolyn@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Телефонуйте: 066 82 47 160, 096 77 31 037.

ТзОВ «Газета «Волинь»
п/р UA8330529900002600700803281
АТ КБ Приватбанк, МФО 305299,
ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний. Обсяг – 16 сторінок формату В-4

Регістраційний номер Р30-02487 № 142

Віддруковано: Поліграфічне видавництво «А-Принт» ТОВ «Дім»

м. Тернопіль. Тел.: (0352)52-27-37, (067) 352-18-51, сайт www.a-print.com.ua. Замовлення №39.

